

A n a V l a d

S t a c c a t o

r o m a n

Braşov, 2019

Copyright © 2019 Ana Vlad
Toate drepturile rezervate.
Coperta și ilustrația: Ana Vlad
ISBN 978-973-0-30506-7

Căci toți oamenii umblă ca niște bezmetici
prin lume cu sufletele făcute țândări și nici
măcar nu-și dau seama de asta.

Milk

NU cumpăr LAPTE!

Așa stătea scris, amenințător, cu cariocă roșie, pe o foaie de hârtie lipită pe geam. Și așa era. De câte ori cumpăra lapte, ceva ca un blestem se abătea asupra ei și îi trebuiau câteva luni bune să se pună laolaltă. Așa că, într-o bună zi, supărată foc, luase o cariocă roșie, pe care nici ea nu știa de unde o avea prin casă și scrisese cu litere de-o șchioapă:

NU cumpăr LAPTE!

Poate așa, lucrurile se vor liniști, în sfârșit, și niciun lăptar nu va mai îndrăzni să sune la poarta ei.

Prima dată când cumpărase lapte de la un lăptar ambulant fusese pe vremea când avea nici mai mult, nici mai puțin de nouăsprezece ani. Era singură în casă. Bunica ei, cu care locuia, era plecată prin vecini, ori la piață, ori cine știe pe unde. Deschisese poarta și se trezise față în față cu un flăcău vlăjgan, ciufulit, cu un zâmbet larg pe față, care, în loc de lapte, îi dăduse de gândit. Lăsase laptele *din partea casei*,

Staccato

zâmbise larg și plecase. Se întorsese o săptămână mai târziu, apoi săptămâna următoare și tot așa, timp de vreo trei-patru luni, pentru că laptele devenise un aliment important în casa lor. Faptul că lăptarul se nimerea, întâmplător, numai când bunica era plecată, nu avea nicio importanță: bătrâna era mulțumită, laptele era bun, iar banii pe care îi lăsa nepoată-sii pentru a-l cumpăra nu erau mulți, dar nici puțini, astfel că fata își cumpăra din ei tot felul de podoabe.

Într-o zi, însă, după ce cumpărase lapte, fata însoțise lăptarul până la poartă și îl petrecuse cu privirea până când dispăruse într-o curte vecină. Închisese, fericită, poarta, doar pentru a o deschide jumătate de oră mai târziu și a-l vedea pe flăcău ieșind la fel de ciufulit cum îl știa și cu același zâmbet larg pe față, din curtea în care intrase cu o jumătate de oră înainte. În urma lui, fata ce locuia în acea casă îl petrecuse cu privirea până când dispăruse într-o altă curte vecină, unde, cu totul și cu totul întâmplător, locuia, împreună cu părinții care erau plecați la ora aceea, o altă fată.

Vărsase lacrimi amare fata noastră și, în loc de lapte, băuse o sticlă întreagă de vișinată găsită în cămară, astfel că bunică-sa o găsisese într-o stare semi-conștientă, bolborosind ceva despre lapte stricat, curve și hoți. Zăcuse la pat, bolnavă, vreo două săptămâni, timp în care din casa lor dispăruse cu desăvârșire laptele.

Lucrurile păreau să se fi liniștit când, într-o bună zi, fata se trezise că îi era greață, iar nouă luni mai târziu născuse o fată. Fata crescuse cu lapte cumpărat de la magazin, nu atât de gustos ca cel de casă, dar mult mai sănătos, până într-o zi, pe când aceasta avea nici mai mult, nici mai puțin de nouăsprezece ani, era singură acasă, iar la poartă sunase un lăptar ambulant. Prin nu se știe ce ironie a sorții, povestea se repetase cu lux de amănunte, astfel că fata fetei noastre născuse, nouă luni mai târziu, o fată. Fata noastră își luase, furioasă și prevăzătoare, fiica și nepoata și se mutaseră, tustrele, în altă casă, pe altă stradă, în alt oraș, departe de locul blestemat.

Nouăsprezece ani mai târziu, pe când fata fetei fetei noastre era singură

Staccato

acasă, la poartă sunase cineva. Fata deschisese și se trezise față în față cu o altă fată, bine făcută, rumenă în obraji, cu cozi groase, împletite, căzându-i grele pe umeri, care o întrebase, suav, dacă vrea să cumpere lapte. Când fata noastră, acum în etate, se întorsese acasă și găsisese în holul mic, de la intrare, haine aruncate de-a valma, luase, furioasă, o cariocă roșie, pe care nici ea nu știa de unde o avea prin casă, și scrisese cu litere de-o șchioapă:

NU cumpăr LAPTE!

Blackout

M-am așezat în cur pe o bancă. Înainte de asta, nu mai știu nimic. Nici n-o văzusem că e roșie. Roșie ca focul, ca sângele, iar eu eram beat mort și-mi simțeam fața roșie ca banca pe care mă așezasem. Gândurile-mi lânzeau în cap, apoi, chiar înainte să înceapă să se împrătie, dispăreau. În fața mea s-a oprit un tren. Atunci mi-am dat seama că sunt în gară. Era tot roșu și oprise cu țipăt metalic, de parcă oprirea aia l-ar fi durut. Or fi proaste și trenurile astea, cum să le doară? Pe mine mă durea, în schimb, tot: cap, picioare, mâna pe care am băgat-o în buzunar după țigări și am scos-o plină de sânge... Nu m-am mirat, nu era prima dată când nu-mi mai aminteam nimic și se dovedea că a fost CEVA. CEVA istoric, CEVA care îți schimbă viața și ție, și altora. Minte mea seacă începuse să fabuleze. Printre durerile de cap, care erau fragmentate și dureau înțepător ba într-un loc, ba în altul, își făceau loc scenariii. Păi, de ce ar fi putut avea cineva buzunarul plin de sânge? Să vedem: acel cineva e posibil să

Staccato

se fi tăiat într-un ciob, în timp ce mergea în patru labe, mort de beat. Sau: acel cineva ar fi putut săvârși o crimă, apoi și-ar fi căutat, cu mâna criminală însângerată, țigara de după, în buzunar. Sau: oare Ileana s-o fi supărat tare că n-am ajuns nici azi-noapte acasă? Sau: dă-o-n mă-sa de treabă, până nu mă caută poliția, n-am de ce să-mi fac griji. Nu e ca atunci când, beat fiind, ca și acum, ca și azi-noapte, am scăpat copilul din brațe și a căzut două etaje în gol, iar eu nici n-am știut, doar m-am mirat când am văzut-o pe Ileana repezindu-se la mine urlând. Copilul a avut doar o mână ruptă, a căzut nu știu cum, printre crengile unui copac care l-au zgâriat destul de rău, dar i-au atenuat căderea. Lucrul ăsta, însă, n-a făcut-o pe Ileana să mă urască mai puțin. Apoi, a mai fost atunci când, vrând să aduc mai mulți bani în casă, tot de gura ei, că mă bătea la cap că se duce la muncă, că nu ne ajung banii, am furat motocicleta unui vecin, un Harley mai vechiuț, da' frumos, pe care îl ținea parcat lângă bloc, și am încercat să-l vând la colțul străzii, două blocuri mai încolo. Am avut noroc că vecinul n-a făcut plângere. Tot

Ileana s-a rugat de el: cică dacă-l fute, nu face plângere. Era și prost, își lăsase cheile în contact. Nu știu dacă l-a futut, ea zice că nu, dar omul a renunțat la plângere, a zis că e ok, pot să mai încerc și altă dată. Un bou! Al dracu' cap, ce doare... Ar trebui să mă adun și să mă duc acasă, sigur e foc pe mine. Muiere proastă, poate vrea unu' care s-o bată. Uite-l și pe ăsta, cum se repede la mine.

– Ce-ai, berbec, nu ți-e bine? Știi că-s beat, *but I'm not the only one!*

– Vă simțiți bine, domnule? Sunteți plin de sânge!

– Ce faci, omule, stai așa, că doare!

– Sun acum la 112!

– Ce atâta zarvă? M-am tăiat un pic la mână, ia uite ce...

Am simțit că mă ia cu amețală, cu leșin. A dracu', n-am mâncat de alaltăieri seară. Am fost în vizită la fra-su, Nicu, i-am promis că nu mă îmbăt, țin minte tot. Am mâncat un grătar cam tălpos și un piure de cartofi cam moale, cu varză murată. La desert, Dina, cumnata, a făcut găluști cu prune. Eu n-am mâncat, că nu-s cu

Staccato

dulciurile, dar a mâncat ăla micu' vreo cinci. Tre' s-ajung acasă. Să-i zic și ăstuia, că trage de mine ca de-un cal mort... Stai așa, că-s mai mulți. Ăștia când or fi venit? Ia uite-o pe asta, cum își plimbă decolteul prin fața mea...

– Avem o plagă înjunghiată urâtă în zona ficatului, trebuie dus urgent. Puls slab, semne vitale slabe, a pierdut mult sânge.

A dracu', acum parcă mi-aduc aminte, azi-noapte am fost acasă toată noaptea. N-are de ce să fie Ileana supărată, am fost acasă toată noaptea... Mi-a zis, chiar, pe la unșpe, când s-a dus la culcare: *dacă mai bei, te omor...*

Romance

Eram în anul doi când am cunoscut-o. Bântuiam prin oraș, fără țintă, cu o gașcă de prieteni.

– Hei, salut! Stați cu noi!

Era nespus de frumoasă. Era așa cum îmi imaginam că arată ielele. Evident, m-am îndrăgostit pe loc. Era, de asemenea, pe jumătate beată.

– Sunt pe jumătate beată, ne-a anunțat seriosă. Fiți atenți, când terminăm aici, mergem în Groapă.

Groapa era un loc unde aproape numai studenți beau aproape numai bere. Am umblat din crâșmă în crâșmă toată noaptea. Am rămas surprins cât alcool poate să încapă într-o fată, dar am stat cu ochii țintă numai la ea și i-am sorbit cuvintele.

– De când are berea culoarea aia? m-a întrebat la un moment dat, în timpul unei expuneri interesante despre fenomene meteorologice extreme.

– Nu beau alcool, am răspuns cu jumătate de gură.

Staccato

M-a privit cu neîncredere, apoi și-a continuat expunerea exact de unde o lăsase. Era extrem de lucidă, cu echilibrul stătea mai prost.

Ne-am văzut des în perioada aia prin crâșmele studentești. De fiecare dată se oprea din câte un discurs și mă întreba dacă nu m-am răzgândit în privința băuturii. Îi răspundeam, zâmbind, că nu. Într-o noapte, am dus-o acasă. Mă dusesem la toaletă înainte să plec, iar când am ieșit din crâșmă, am găsit-o singură și descumpănită pe trotuarul din față.

– Încotro? am întrebat-o.

– *To the airport!* mi-a răspuns râzând, parafrazând o reclamă ce rula în vremea aceea.

– Hai! am spus, luând-o de braț.

N-am putut cu niciun chip să scot de la ea unde locuia, așa că am dus-o la mine. Ai mei dormeau. Ne-am strecurat, destul de zgomotoși, în camera mea. S-a dezbrăcat complet, s-a băgat sub plapumă și m-a chemat lângă ea. Am făcut dragoste, apoi a adormit buștean. Dimineață, s-a trezit înaintea mea, s-a îmbrăcat și a plecat. Nu

știam despre ea decât că e la Litere, în anul trei sau patru, nu știa nimeni sigur.

Apoi a devenit un obicei ca, în serile în care ne vedeam cu totul și cu totul întâmplător, să o duc la mine, să facem dragoste și să dispară dimineața.

Am început și eu să beau într-o seară, când mi-a spus că sunt deprimant așa, treaz și că n-o să mai mergă cu mine nicăieri, niciodată. M-am speriat și m-am făcut praștie. M-a dus la ea, m-a dezbrăcat complet și a făcut dragoste cu mine. Îmi amintesc frânturi și o mătușă încruntată, care a bombănit în urma noastră că nu ne vede bine.

– Pune-ți ochelarii, i-am răspuns în cor, râzând în hohote.

Doi ani mai târziu, printre aburi de alcool, ne-am căsătorit. Am avut o nuntă mică, intimă, la care toată lumea s-a făcut praf. Au trecut vreo zece ani de atunci. Nouă sau zece. Timp în care am băut constant. Cred că suntem alcoolici, deși n-am încercat niciodată să ne lăsăm.

Staccato

M-am lăsat de băut acum trei luni. Vreo lună, a fost oribil. Încă e, dar mi-am mai revenit. Viața e searbădă așa. Sau era searbădă înainte, nu știu sigur. El bea în continuare, nici nu i-am spus că m-am lăsat. A crezut că mi-e rău de la băutura, ceea ce nu era fals, așa că n-am dat explicații. Beau de când mă știu. Mă rog, de pe la șaispe ani, când au murit ai mei și am rămas cu o mătușă. Nu era rea, dar nu aveam nicio legătură cu ea. Pe el l-am cunoscut într-o crâșmă. Era student. Ne-am căsătorit acum nouă-zece ani și nu știu dacă am fost sau nu fericiți. El bea de stinge, nu avem niciun plan, pur și simplu trăim zi după zi. Ne-am luat o casă în buricul târgului, într-o noapte, de la un prieten care o vindea. Avem o droaie de prieteni, unii mai alcoolici ca alții. Ieșim în fiecare seară, ne facem praf, venim acasă, când nu adormim îmbrăcați facem dragoste, dimineața mergem la muncă, apoi o luăm de la capăt. Câștigăm bine amândoi. Călătorim mult. Am văzut (sau, mai degrabă, am băut în) tot felul de țări, de

culturi, dar nu avem niciun scop în viață. Mi-am dat seama într-o zi, când un copil nespus de frumos a zbughit-o pe lângă mine și s-a repezit în brațele maică-sii. Aia l-a strâns în brațe și avea pe față o expresie de fericire totală. Atunci mi-am dat seama că asta vreau. Dar trebuie să mă fac bine. Și, ca să mă fac bine, trebuie să las în urmă tot. Mai ales pe el.

Giveaway

Nu o mai văzusem de mai bine de trei luni, de când am plecat la spital, îmbrăcată cu un capot de-al ei, să nasc. Cu toate astea, am acceptat imediat invitația babei de a ieși la o plimbare, așa, din senin.

– Hai, îmbracă fata și hai să ne plimbăm un pic, mi-a spus stând în ușă, iar eu m-am bucurat ca un câine ce aștepta să fie scos la plimbare.

Pe vremea aia, stăteam la o femeie nici bună, nici rea, pe care am cunoscut-o în maternitate și care, atunci când a aflat că nu am unde să mă duc cu copilul, m-a luat la ea. Născuse și ea tot atunci și mai avea un copil acasă.

– Poți să stai aici cât vrei, mi-a spus, atâta timp cât ai grijă de copii și de casă, ca eu să pot merge la muncă.

Munca în fabrică. Mi-a convenit aranjamentul, nu că aș fi avut de ales. Urma să mă pun pe picioare, să dau copilul la creșă și să mă angajez și eu în fabrică, unde mai lucrasem, dar până atunci trebuia să am un acoperiș deasupra capului.

Așa că am îmbrăcat copilul și am pornit cu baba, la pas, spre dealul din apropiere. Era mai liniște, mai umbră pe acolo, a spus. I-am povestit cum mă descurc cu fata, că e un copil bun, plânge rar, mănâncă bine. Baba nu mi-a povestit nimic. A mers doar, tăcută, ascultând gânditoare. Am urcat panta destul de abruptă, ne-am oprit preț de un minut în vârful, să ne tragem sufletul și am început să coborâm pe o stradă de pe partea cealaltă a dealului. Coboram în liniște, una lângă alta, eu cu pruncul în brațe, baba ținându-mă de un cot, până ce am ajuns la o poartă mare, de fier. Baba s-a oprit și, fără să se uite la mine, mi-a spus:

– Hai să intrăm un pic, am o treabă aici, nu durează mult.

Am deschis poarta și am dat cu ochii de o cucoană grasă, cu un permanent prost făcut, ce ieșise dintr-o gheretă. Portăreasa.

– Lasă fata aici, că are doamna grijă de ea, mi-a ordonat baba, arătându-mi cu o mișcare din cap o masă din interiorul gheretei.

M-am uitat la doamna care urma să aibă grijă de fată și am așezat copilul pe

Staccato

masă. I-am mângâiat obrazul bucălat, i-am netezit hăinuțele, i-am pupat mânuțele mici și durdulii întinse spre mine.

– Stai liniștită, că ne întoarcem repede, m-a zorit baba, nerăbdătoare.

Nu-mi plăcea ca lumea să stea după mine, așa că am lăsat copilul pe masă și am plecat cu baba spre fundul unei curți largi și urâte, mărginite pe toate laturile de o clădire mohorâtă, cu gratii la ferestre, ca o pușcărie. M-am uitat în jur, întrebându-mă ce treabă ar putea avea baba acolo și dorindu-mi să-mi iau copilul cât mai repede și să ies. Am intrat pe o ușă, ce a scârțâit plângăcios, din capătul curții, am străbătut un hol lung și întunecat și am ieșit pe altă ușă, direct în stradă. M-am uitat buimacă de-a lungul și de-a latul străzii. Era, după cum mi-am dat seama, o străduță laterală, ce dădea în strada din care am intrat.

– Ce facem aici? Trebuie să iau fata, am spus, dând să mă întorc în holul întunecos.

– Lasă fata, a horcăit baba, hai să mergem, că-ți zic eu ce e cu fata.

Am simțit că-mi îngheață sângele în vene și am avut senzația că leșin. Baba a început să vorbească repede, de teamă să nu fac vreo scenă în stradă, împingându-mă ușor de același cot de care mă ținuse tot drumul:

– Tac-tu nu te primește cu fata, iar tu trebuie să-ți faci un rost. Ți-au găsit bărbat, trebuie să te duci acasă, să te măriți. Aici e în mâini bune, deja e ca și dată unei familii. Nu-ți face griji, dacă era băiat, nu ți-l lua nimeni, dar așa, ești tare norocoasă...

Am coborât dealul cu baba sporovăind fără oprire. Pe măsură ce ne îndepărtam de ușa închisă peste întunericul holului la capătul căruia, pe o masă, mi-am abandonat, fără voia mea, copilul, senzația de leșin era înlocuită de o senzație de ireparabilă pierdere. Dar cine eram eu să mă opun?

Motherhood

S-a trezit târziu, cu gura încleiată și ochii lipiți și umflați. Când a reușit să-i deschidă, și-a adus aminte, ca și cum lumina ce i-a pătruns în ochi i-ar fi stimulat, cumva, memoria, că trebuia să-și ducă copilul la școală. Inima i se strânse puțin, deodată cu stomacul și îi veni să vomite. Nu își mai dusesese copilul la școală de când acesta era în clasa întâi, iar acum era a doua sau a treia. Parcă a doua, că nu pare să fi trecut atâta timp. Sau a treia? Oricum, avea șase-șapte ani. Sau opt, că dacă era să fie a treia... Ideea era că trebuia să-l ducă și să-l aducă de la școală în urma unei reclamații pe care o făcuse învățătoarea la Protecția Copilului, cum că copilul vine la școală fără caiete, teme și alte prostii de felul ăsta, așa că ea trebuia să dea ochii zilnic cu învățătoarea, să-i dea bună dimineața și bună ziua și, eventual, să-i răspundă la întrebări de genul de ce nu și-a făcut copilul tema la muzică sau de ce nu și-a învățat copilul la civică. Gândul și forfota din stomac o făcură să se ridice brusc și să se grăbească, izbindu-se

mai întâi de tocul ușii dormitorului, apoi de o ușă care ar fi trebuit să fie deschisă, spre baie. Icnii de câteva ori, își dădu cu apă pe față și se privi în oglindă. Părul negru și lung îi atârna de-a dreapta și de-a stânga feței buhăite, încâlcindu-se la vârfuri. Moțul pe care și-l prinsese la un moment dat, cu o seară în urmă, din motive necunoscute, i se bălăngănea într-o parte, aproape scăpat din elastic. De fiecare dată când se vedea așa, se gândea că toate astea trebuie să se schimbe și își promitea că nu va mai pune gura pe băutură. Nu zicea, însă, niciodată, de când. Se rupse din oglinda sinistră și se duse în camera copilului. Vru să-l strige, dar se opri când constată că în cameră nu era nimeni. O fi plecat singur, își spuse, e mare, oricum, nu avea sens să îl ducă ea la școală și el știa asta. Se bălăngăni spre bucătărie, luă un ibric, îl umplu cu apă, îl puse pe foc și dădu cu ochii de copilul care stătea bosumflat pe un scaun, la masă.

– Frigiderul e gol.

Un ghiorăit venit dinspre stomacul acestuia îi întări spusele.

– Credeam că ai plecat la școală.

Staccato

– N-am voie fără tine, ai uitat?

Deschise frigiderul și i se păru că vede ceva. Constată că nu era decât ambalajul unui pachet de unt și îl închise la loc. Pâine! Pâine trebuia să fie, mereu lua când se ducea să-și ia de băut. Era lege pentru ea, să nu lase copilul fără pâinea cea de toate zilele, cum zicea și rugăciunea aia care i se împleticea în cap în fiecare seară, când și-o spunea în gând. Dulapul în care ținea pâinea era și el gol.

– Hai să mergem, spuse, stingând focul aprins sub ibric.

Copilul se ridică și mai bosumflat, îi simțea bosumflarea în ceafă, așa cum stătea cu spatele la el și se chinuia să-și tragă niște pantaloni pe ea.

– Îți pregătesc niște paste pentru când vii de la școală, promise ca să se revanșeze.

Copilul nu spuse nimic.

Merseră unul lângă altul fără să scoată o vorbă, îl lăsă fără să dea bună dimineața nimănui, căci nu era nimeni în curtea școlii și porni spre magazin. Să ia pâine (cum de uitase cu o seară înainte?!),

paste, un sos, poate ceva dulce. Lista din capul ei suferi unele mici modificări, în sensul că în loc de ceva dulce luă ceva de băut, că doar nu era să stea pe uscat cât gătea, avea și ea o plăcere în viață, că restul i se luaseră rând pe rând. Ar fi luat și ceva dulce, dar din pensia de handicap pe care o avea din cauză că avea o chestie din naștere la șold, care o împiedica să facă lucrurile pe care le făcea un om normal, și din alocația copilului nu se prea putea trăi pe picior mare. Nici pe picior mic, dacă e să fim sinceri. Dacă ar fi recunoscut și nenorocitul ăla copilul, să primească și ea o pensie alimentară, că doar nu-l făcuse singură, ar fi fost altceva, dar așa... Nenorocitul își vedea liniștit de viața lui, de nevasta lui, de copilul lui, aproape că-i părea rău că-l cunoscuse. Dar fapta rămâne, oricât de beată ar fi fost ea atunci. Căci era, trebuia să recunoască. Iar atunci când era beată, și de cele mai multe ori era, avea un aer suav și visător, era frumoasă. Când nu, era doar extrem de încruntată. Oricum, nenorocitul ar fi trebuit să plătească pentru fapta lui, pentru că a profitat de ea, să aibă și ea cum trăi. Ceasul

Staccato

din magazin afișa cu cifre mari și roșii ora 08:43. Îi trecu prin cap că ăsta era motivul pentru care nu era nimeni în curtea școlii, plăti casierei și ieși.

Ajunsa acasă, trase cu sete câteva gături direct din petul mare de bere, apoi își turnă într-un pahar ce strălucea de curățenie. Dacă îi plăcea să facă ceva pe lumea asta, acel lucru era curățenia. Casa ei, ca și paharul, strălucea de curățenie, ăsta fiind, probabil, unul din motivele care îi făcuseră pe asistenții sociali să nu-i ia copilul. Apartamentul, deși mic și sărăcăcios, era curat, vasele, spălate, hainele, impecabile, puse în ordine în dulapuri. Erau treburi pe care le făcea cu drag, cu câte un pet de bere lângă ea, ca să aibă spor. Se așeză pe scaunul pe care mai devreme stătuse copilul, își bău pe îndelete paharul, își turnă altul, să fie mereu plin, să-i dea optimismul de care avea atâta nevoie și se apucă să frece aragazul: și mâncarea iese mai bună pe un aragaz curat! De la aragaz a trecut la podea, de la podea la chiuvete și veceu și tot așa, până se făcu ora de luat copilul de la școală și alt pet de bere de la magazin.

Ajunse în curtea școlii chiar când suna clopoțelul și se feliicită în gând pentru asta. De dimineață e posibil să fi întârziat, dar fusese un caz izolat. O droaie de copii dădură buzna pe ușa școlii, alergând spre locul în care era ea. Își îngustă ochii să focalizeze mai bine, să-și repereze copilul între atâția și zâmbi: iată-I! Îl lua de mână, acesta se trase, îl privi printre aburii de bere ce-i făceau ochii visători să strălucească și-i spuse:

– Hai, că-ți fac paste, am luat tot ce trebuie.

Târî copilul după ea până acasă, neînțelegând deloc protestele acestuia, doar îi promisese că-i face paste și avea să se țină de cuvânt, îl puse să se descalțe la ușa, că făcuse curat, să se spele pe mâini, că nu era chiar o mamă iresponsabilă și să aștepte în liniște masa. Puse apă la fiert într-o oală mare și, când aceasta începu să fiarbă, cineva bătu în ușa. Ignoră faptul, sigur era șeful de scară, care venea cel puțin o dată pe săptămână să-i spună să plătească întreținerea, că rămâne tot blocul fără apă caldă din cauza ei, luă un snop de paste și le

Staccato

scufundă ușor în apa clocotită. Bătăile în ușă deveniră insistente, dar ea nu avea de gând să cedeze. Lăsă pastele să fiarbă timp de opt minute, cum scria pe cutie, apoi le scurse, le puse în farfuria copilului care așteptase în liniște, așa cum îi spusese, puse sos din borcan peste ele și îl privi mândră timp de câteva secunde. Apoi se încălță, își luă din portofel opt lei, cât era un pet de bere, ca să nu fie tentată să cheltuiască mai mult, deschise ușa și înlemni:

– În sfârșit, bat la ușă de-o juma' de oră! se smiorcăi copilul. Te-am așteptat în curtea școlii până mi-a zis doamna să vin singur acasă, că sigur ai uitat iar să vii după mine.

Voices

– Să ne așezăm, vă rog, și să încercăm să ne arătăm unii altora puțin respect sau măcar să nu ne mai privim cu ură. Doamne, n-am avut niciodată un grup atât de...

– Variat?

– Voiam să spun dezaxat, dar da, mergem pe variat, Eva.

– Mă bucur că ești de acord cu mine.

– Sigur că sunt, de aceea tu o să fii prima, azi.

– ...și vrei să nu te mai privesc cu ură...

– Privește-mă cum vrei. Te ascultăm.

– Ok. Așa cum am mai spus de cînșpe ori până acum...

– Fără să și conștientizezi, însă...

– ... sunt Eva și sunt alcoolică...

– Salut, Eva...

– ... deși eu nu mă consider așa. Sunt aici pentru că m-au trimis cei de la Protecția Copilului, după ce am luat alt copil decât al meu de la școală. Nu e cazul să te

Staccato

amuzi atât de tare și a treizecea oară, Dane, tu ești ăla care și-a scăpat copilul pe geam și nici măcar nu și-a dat seama.

– Touché, darling, dar eu măcar știu cum arată copilul meu.

– Mă îndoiesc. Mă rog, pe scurt, m-am dus după copil la școală, era aglomerație, agitație, eu mă grăbeam că-i promisesem ceva și voiam să mă țin de cuvânt, l-am văzut brunet, cu geacă bleu, l-am luat de mână și l-am dus acasă.

– ... *nici n-am observat că era fată, iar al meu e băiat...*

– Dan!

– Iartă-mă, Dana, e cea mai amuzantă poveste pe care am auzit-o. Nu mă mai satur s-o ascult.

– A venit cu mine, putea să nu vină, nu-i așa?!

– A venit că ai târât-o după tine.

– Dan! Continuă, Eva.

– Asta e tot. Jucăm leapșa, urmează Dan.

– Ești o scorpie! Ar fi trebuit să te acuze mama fetei ăleia de răpire sau ceva, să fii la pârnaie acum. Poate te putem ajuta noi.

– Dan, te ascultăm.

– Mda... Sunt Dan și sunt alcoolic.
De ce trebuie să spunem chestia asta stupidă de fiecare dată, de parcă am fi cretini? Cred că până acum am reținut fiecare cine cum se numește și ce a făcut.

– Știi care e scopul, Dan. Să ajungeți și voi, fiecare în parte, să conștientizați cine sunteți și ce ați făcut. Și treaba o să se lungească exact cât vreți voi.

– Eu, spre deosebire de alții, știu cine sunt și știu și ce am făcut.

– Spune-ne și nouă.

– Bine, capete seci, oricum n-am unde să plec de aici. Așadar, sunt Dan...

– Salut, Dan...

– Mai cu viață, măi, că nu-i mai vine omului să vorbească cu voi așa, ca niște mâțe leșinate.

– Salut, Dan!...

– Sunteți groaznici! Deci eu, Dan, mi-am scăpat copilul pe geam și m-am îmbătat în repetate rânduri aducând-o pe nevastă-mea în halul în care într-o noapte a băgat cuțitu-n mine.

– Îți pare rău?

Staccato

– Nooo, îmi pare bine! Altfel, n-aș fi fost la un pas de a crăpa și, mai ales, nu aș fi aici cu voi. Și știți că îmi place la nebunie să fiu aici cu voi.

– Sarcasmul nu își are locul. Fii sincer.

– Dar sunt, draga mea. Și aștept ziua în care o să ne spui și tu povestea ta.

– Eu nu sunt alcoolică, n-am băut niciodată.

– Bineînțeles, dar o poveste tot ai.

– Continuă, te rog.

– Păi, ce-ar mai fi de spus? Normal că îmi pare rău că s-au întâmplat lucrurile astea, dar dacă n-aș fi băut, probabil ar fi fost și mai rău.

– Cum așa?

– Băutura mă face blând și iubitor.

– Și tu nu ești așa...

– Bineînțeles că nu. Leapșa! Oh, Corina, frumoasă lăptăreasă, spune-ne povestea ta nemaiauzită!

– Nu e nevoie să fii un vierme teatral, poți să fii doar un vierme obișnuit. Nu prea am chef azi, dar fie. Sunt Corina și, evident, sunt alcoolică.

– Nu e evident, arăți ca o lăptăreasă obișnuită.

– Dan!

– Dana!

– Dacă nu mă ascultați, nu vă spun.

– Spune, Corina. Iartă-l pe Dan.

– Da, Corina, iartă-l pe Dan.

– Eu nu am nicio poveste ieșită din comun, doar că nu mai vreau să beau, pentru că, atunci când beau..., beam, deveneam obsedată sexual, chestie care nu se potrivește cu felul în care am fost crescută: sunt doar o fată de la țară.

– Și fetele de la țară nu se f...

– Fetele de la țară pot da peste impotenți ca tine, fapt care le-ar dăuna grav.

– Touché! Doar că pe mine lipsa alcoolului mă face extrem de potent. Vrei să vezi?

– Ileana te poate omorî și treaz, să știi. Nu înțeleg cum poate femeia aia să iubească un rahat ca tine.

– Nici eu...

– Terminați, trebuie să iau copilul de la școală în mai puțin de o oră și n-aș vrea să

Staccato

plec fără să aud a patruzecea oară poveștile tuturor!

– Copiii ar fi mai în siguranță dacă n-ai ajunge...

– Corina, continuă, te rog.

– Mă trezeam dimineța, beam țuică, pentru că cineva mi-a zis că topește grăsimea, îmi luam laptele și îl duceam la clienți. Aveam o stradă întregă. Se pare că, odată cu laptele, le dădeam clienților și câte un bonus, dacă mă înțelegeți. Bărbați, femei, nu conta. Mare lucru nu-mi amintesc, dar se pare că o nevastă m-a prins călare pe barbată-su și a ieșit cu scandal. A zis că mă dă în gât că fac evaziune fiscală. Pe moment, eram beată și am plecat, dar când m-am trezit și, ca prin minune, mi-am adus aminte, m-am speriat. Ar fi aflat tot satul, poate aș fi apărut și la știri, cucoana părea pusă pe fapte mari, așa că a doua zi, dis-de-dimineța, m-am dus la ea și m-am milogit ca ultimul vierme... ha-ha, ca Dan, să nu facă vreo plângere. Mi-am dat seama că nici nu știa cum mă cheamă, îi spusese doar de unde aduc laptele. Oricum, ar fi putut afla. A spus să dispar de pe strada ei și să nu mă mai

vadă niciodată și, poate, uită incidentul. E o lună de atunci, sper că l-a uitat. Plus că am cunoscut pe cineva și aș vrea să nu mai fac asta niciodată.

– După cum observați, Corina are cele mai mari șanse de reușită. Tanti Mitra!

– ...

– Tanti Mitra! Ai băut de dimineață?

– Eu? Noooo, nu mai beau de-o lună.

– Tanti Mitra, aici nu mințim. De ce dormi?

– Nu dorm, mă dor ochii.

– Bine, cum vrei dumneata. Spune-ne povestea dumitale.

– Sunt Dumitra și mai beau.

– Săr'na, tanti Mitraaa...

– De ce bei, tanti Mitra?

– Mă face să mai uit că viața-i curvă și mi-o omorât bărbatu' și băiatu' și m-o lăsat singură și fără rost. Nu fac ni'ca rău, nu fur de la nimeni, beau și eu, ca orice om.

– Cine te-a adus aici?

– Eu.

– De ce?

Staccato

– Mi s-o arătat Gicu, barbată-miu, într-un vis și mi-o zâs: Mitruțo, erai o femeie frumoasă, dar te-ai urâtit de tot, ți s-a făcut gura pungă și ți s-au scofâlcit obrazii, ochii nu-ți mai văd adevăru', copilu' ăsta al nost' e dezamăgit de tine. Eu te înțeleg, deși nu-mi place să te văd așa. Noi suntem bine aici, dar te vedem pe tine că ești rău și ne e și nouă rău din cauza asta. Așa mi-o zâs. Ș-am zâs să-ncerc. Nu-ș' ce-o să fac dup-aia, dar dacă e adevărat că ei mă văd, nu mai vreau să mă vadă așa.

– Ești pe drumul cel bun, tanti Mitra. Dar știi că trebuie să nu mai bei deloc-deloc. Nici să guști, nici să miroși.

– Știu, Dănuță, da-i greu tare, îți vine să urli...

– Acum, da, dar va veni o zi în care nu îți va mai veni să urli. Gândește-te la ziua aia, tanti Mitra.

– Acestea fiind zise, cine vine la una mică?

– Dan, sper că știi ce faci.

– Dana, drept cine mă iei?! Mă refeream la cafea.

– N-aș petrece nicio secundă în plus cu tine.

– Dar două? Vai, dar tu trebuie să iei copiii altora de la școală...

– Poate n-ați observat, dar avem un nou-venit.

– Ai început să ai halucinații? Știam eu că ai ceva de ascuns. Ce iei?

– Stai jos, Dan. E chiar în spatele tău.

– Salut, sunt Mircea și sunt alcoolic.

– Salut, Mircea.

– Fresh meat! Ha-ha! Ia să te vedem.

– Lasă omu' în pace. Așa mi-ai făcut și mie, de mi-a venit să te scuipe.

– Și te mai întrebă de ce n-a recunoscut nenorocitul copilul...

– Dan, Mircea are ceva de spus.

– După cum îți scapără ochii când te uiți la el, cred că ți-a picat cu tronc...

– Liniște!

– Sunt un alcoolic nenorocit, violent verbal atunci când beau. Soția mea a fost nevoită să mute copilul la altă școală de trei ori până acum, din cauză că mergeam și făceam scandal până când râdeau toți de

Staccato

fică-mea, iar neveste-mii îi era rușine să se mai arate pe acolo. În plus, le-am distrus relațiile cu toți oamenii din jurul lor și am impresia că sunt stăpân pe orice situație, deși nu-s nici eu mai mult decât un vierme. Cu toate astea, nevastă-mea insistă să mă salveze, așa că de data asta voi face tot posibilul să fiu salvat, deși nu dau doi bani pe mine. Dar am venit aici pentru ele: pentru fiică-mea și pentru soția mea, Dana.

Thirst

A închis ușa în urma ei și și-a dat basmaua neagră jos de pe cap, lăsând-o să cadă. Basmaua a fâlfâit, catifelată și franjurată, ca aripa unui corb și s-a așezat, cuminte, pe marginea unui scaun. Apoi s-a așezat și ea, sură, pe același scaun. Sură și oarbă, cu mâinile albe și reci pe masa goală. Din ziua aia, de când a lăsat în urmă crucile de lemn înfipte în pământul reavăn și s-a întors acasă, n-a mai văzut nimic. Ce-ar mai fi fost de văzut? Nu mai era nimeni. Nici bărbat, nici copil. Nici măcar ea. Auzea când și când strigăte în curte, la poartă.

– Mitruțăăăăă...

Dar le lăsa acolo. Nu avea putere să se ducă să le aducă în casă. Era sură, oarbă și moale precum fâlfăirea aripii unui corb. Într-un rând, a intrat cineva în casă, a strâns-o în brațe și a plecat. Sau poate n-a plecat, poate e încă acolo, poate că toți sunt acolo, poate doar ea a plecat. Nu știa. Nu mai știa nimic. Își lăsase tot în sicriile alea două și se întorsese acasă. Îi spusese preotul:

Staccato

– Mitro, du-te acasă, fată, că aici nu mai ai ce face.

Iar ea s-a dus, s-a așezat pe scaun și a stat așa, împietrită, mută, oarbă și sură, nici ea nu știe cât. Lumini și umbre s-au perindat pe pereți, uneori şușotind haotic, alteori dispărând în beznă. Clopotul bisericii din capul satului întreba în răstimpuri, obsesiv și monoton, cu dangătul lui de clopot, cu limba lui de clopot: un-de-sun-teți? un-de-sun-teți? un-de-sun-teți? Dar ea nu auzea niciodată. Într-un rând, geamul prin care se uita în gol a început, dintr-odată, să plângă. Și-a plâns, și-a plâns. Ea l-a privit fără să-l vadă vreo două zile, poate chiar trei, apoi a simțit că-i e sete. O sete cumplită. Când geamul s-a oprit din plâns, s-a dus și ea să scoată niște apă din fântână. Gura beciului săpat de bărbatul ei în curte, chiar în dreapta casei, ca să-și țină acolo dulcețurile, și turburelul, și vinul în butoaiele pântecoase, de stejar, se căsca largă, știrbă și întunecată. Cineva dăduse obloanele grele la o parte și le lăsase așa. A coborât treptele încet, tot oarbă. Întunericul, la fel de orb ca și ea, a înghițit-o lin și a ținut-o acolo, în burta pământului, zile

întregi. Apoi, într-un amurg ce spoia verde
ca absintul cerul de deasupra casei, a
scuipat-o afară. Îi ajunsese. Nu mai putuse
răbda nici el atâtea lacrimi. Și atâta sete.

Lullaby

– N-am văzut niciodată un prost mai mare! Iar s-a îmbătat ca un nemernic, nu știu pe unde a umblat toată noaptea. Am fost pe la Nicu, acolo n-a băut nimic, m-am și mirat. În drum spre casă a zis că se duce să ia pâine și dus a fost.

– De ce nu-l părăsești?

– Că nu pot. Nu pot să-l las singur, ar crăpa.

– Dar a scăpat copilul pe geam!

– Știu, sunt la fel de nenorocită ca el. Dar mi-a promis că se îndreaptă.

– ... a cinci sutea oară...

– Trebuie să îl cred, altfel...

– ... altfel ce? Ți-ar fi mai ușor?

– Nu mi-ar fi, orice ai spune. Am un copil de crescut, el câștigă destul de bine. Eu, de când am plecat din fabrică, n-am mai muncit o zi. Nu m-aș descurca singură. Și dacă m-aș angaja, cât aș putea să câștig? El e inginer, câștigă bine, că-l duce capul.

– Te-ai descurca, sunt atâtea care se descurcă. Gândește-te în ce situații te-a pus. Gândește-te că ăla cu motocicletă de-abia

așteaptă să i-o mai fure o dată. Crezi că mai scapi cu o promisiune? Ăla-i la fel de tâmpit ca Dan, poate mai tâmpit.

– Și dacă nu m-aș descurca și mi-ar lua și copilul ăsta? Aș muri. Oricum îmi vine să urlu că am lăsat să-mi fie luată fata. N-aș mai putea îndura...

– Hai, nu plânge acum. Faci cum crezi, dar cu Dan n-o să fii niciodată fericită.

– De parcă e cineva cu adevărat fericit... Mă uit și la cumnată-mea: Nicu nu bea, dar ea tot nefericită e. Îți spun eu, nimeni nu e fericit.

– Ești și filozoafă acum!

– Azi noapte am visat fata...

– Povestește-mi!

– A fost ciudat, ca un film fantastic, cu o imagine difuză, de-abia vedeam. Se făcea că mă uitam pe geam și am început, din senin, să spun versurile astea:

Somnorilă, pui de somn,

Te-am visat, năstrușnic domn,

Dădeai geană peste geană...

... nu mai știi mai departe, sunt dintr-o carte pe care i-o citeam fetei ca să adormă, înainte să... Și în timp ce mă uitam pe geam și

Staccato

spuneam vorbele astea, mi-am ridicat privirea spre cer, unde un nor ireal de alb s-a așezat parcă înadins mult mai jos decât ceilalți. Și cum mă miram eu de norul ăsta alb, de undeva, de departe, s-a auzit o voce ce semăna cu vocea ei, cu vocea pe care nu am auzit-o niciodată a fetei mele. Am tresărit și m-am uitat mai bine: era pe nor și îmi zâmbea. Se vedea ca prin ceață. Arăta ca un spiriduș mic, cu căciulă înaltă, cu clopoței, și un săculeț frumos cusut din care arunca pulbere de aur și pulbere de vise. Exact așa am visat, că arunca din sac pulbere de aur și pulbere de vise. Apoi norul a pornit ca o scară rulantă și s-a dus cu fata sus, lângă ceilalți nori. M-am trezit plângând și am văzut că perdeaua era dată la o parte. M-am ridicat, m-am uitat pe cer, mă gândeam că poate e încă acolo, poate o văd... După un timp, am tras perdeaua și m-am dus la ăla micu'. Așa am descoperit că Dan nu era acasă. Era vreo trei ceasul. Apoi am plâns până pe la cinci, când am auzit cheia în ușă, trosnituri, bufnituri. Am așteptat să se facă liniște, n-a durat mult. L-am găsit dormind în hol, sprijinit de ușă. Pâine n-a luat. Am

jurat în sinea mea că dacă mai bea, îl omor.
Mi-a promis că își caută un grup de alcoolici
anonimi și se duce. Azi n-a băut, încă, deloc,
mă duc să văd ce face și să-i spun și lui ce-
am hotărât.

Light

Mamă,

Îți scriu de aici, iartă-mă. Ți-aș fi scris mai repede, dar n-am știut cum. Sau ce. Voi nu știați cine am devenit, credeți că sunt copilul bun pe care l-ați plămădit și l-ați dospit cum ați știut mai bine, apoi l-ați lăsat să zboare. Nu știați că zborul a fost scurt. Aripa mi s-a frânt și m-am prăbușit din înaltul cerului în adâncul cel mai negru. Și acolo am rămas. N-am încercat niciodată să ies la suprafață, nici tăria să mă târăsc n-am avut-o. Apoi, într-o zi, ca și când cineva a săpat și a dat de mine acolo, în adânc, m-a luat de păr ca pe înecați și m-a scos afară, am văzut lumina. Limpede. Și era urâtă, mamă, era violentă, după atâta beznă, era crudă, rece și tristă. Atât de tristă... Am vrut să mă bag la loc, în adâncul meu, să fiu o cârtiță moartă pentru tot restul vieții, dar nici măcar asta n-am mai putut. Îmi pare rău, mamă, că te-am dezamăgit. Îmi pare rău că ți-am rupt inima. Îmi pare rău că tata e aici cu mine, meritam să fiu singur, așa

cum singur am fost mereu. Ea a fost doar o himeră, mamă, nimic mai mult. Frumoasa mea himeră... M-a devorat încet, cu toate gurile ei, pe care nici nu le-am bănuit. Nici nu aveam cum, era atât de întuneric acolo... Și când n-a mai rămas nimic din mine, a plecat. A zis că vrea să trăiască, mamă, să trăiască... Așa că mie... Mie mi-a rămas doar să mor.

Hangin'

– Da' cu el ce-i, că nu l-am mai văzut de mult?

– Cum, nu știți? S-a spânzurat!

– S-a spânzurat?

– Da, domne. Erau bețivi amândoi, nu era zi să nu bea. Păcat de ei, că erau tineri, frumoși, le mergea bine, aveau bani, se plimbau numa' prin țări străine... Ei, și ea l-a lăsat, nu știu ce s-a întâmplat, am văzut-o tot supărată, încruntată vreo două luni, poate mai mult, apoi mi-a zis o vecină de-aici, de vizavi, că a plecat. Și el s-a spânzurat.

– Și cine l-a găsit?

– Tac-su! A venit tac-su, că nu-i răspundea la telefon și-a dat peste el acolo, spânzurat. Era negru, umflat. I s-o fi pus rău la inimă bătrânului, că în drum spre casă a făcut accident și-a murit și el. A intrat într-un copac, i s-o fi oprit inima de supărare... Da', oricum, el a știut că face asta. Băiatu', zic. N-a băut nimic cu două zile înainte să se spânzure, ca să nu zică lumea că s-a îmbătat și de-aia s-a spânzurat. Nooo, a fost conștient, domne!

– Da' l-a-ngropat?

– Da, l-a-ngropat acolo, la țară. Că aranjase tac-su c-o firmă de-asta de pompe funebre să-l ducă până acolo, să nu-l îngroape singur p-acea. Ei, acolo, au loc la cimitir și tot. Știu sigur, că-s consăteni cu mine.

– Da' slujbă nu trebuia să-i facă, că ăștia nu merită...

– Da' nici nu i-a făcut! Nu face preotu' slujbă la ăștia. Numa' lu' tac-su i-a făcut. Pe el l-a-ngropat undeva, în fundul cimitirului.

Mudboy

Greu nu i-a fost niciodată: mama îl ducea dimineța la școală, deseori după ce suna clopoțelul, dar mai erau și alții care întârziu, așa că nu îl băga nimeni în seamă tocmai pe el, iar la amiază îl aștepta la poartă, printre alți părinți, îl lua de mână și îl ducea acasă. Când a dat căldura, mama a considerat că e destul de mare și se poate descurca singur și nu l-a mai dus dimineța și nici nu l-a mai așteptat la amiază la poartă. Era aproape bărbat, mama avea dreptate, se descurca foarte bine singur. Când i-a spus învățătoarea că mama trebuie să vină la școală să discute cu ea, el a zis *bine*, apoi a uitat. Îi plăcea la școală. Toți îl admirau, nimeni nu avea povești ca ale lui. De pildă, când Andrei le-a povestit, într-o zi, că tatăl lui i-a adus din Germania ultimul model de *PlayStation*, el le-a povestit că taică-său i-a adus din America, pentru că știa de la televizor că America e cea mai tare și, oricum, mai departe decât Germania, ultimul model de *Xbox*. Toți s-au mirat, pentru că niciun părinte, mătușă sau vecin al vreunui

copil nu pusese vreodată piciorul în America. Altă dată, când Mirela s-a lăudat cu rochia ei de prințesă pe care a purtat-o la un bal la care a fost împreună cu părinții, el s-a minunat și le-a povestit cum mama lui a primit de la tatăl lui, tot din America, bineînțeles, pentru că toate lucrurile bune vin din America, chiar și tatăl lui, atunci când vine, după ce face mulți bani la compania pe care o are acolo, a primit, așadar, mama lui, o rochie de regină, cu diamante și rubine cusute cu fir de aur, pe care a purtat-o la cel mai tare bal caritabil, căci tocmai auzise la știri, cu o seară înainte, de un astfel de bal la care se strânseseră o grămadă de bani pentru copiii orfani. Tatăl lui însuși a fost îmbrăcat la acel bal asemenea unui rege, asemenea unui Han Solo, regele tuturor galaxiilor, doar că în costum de rege. Când învățătoarea i-a spus din nou că mama trebuie să vină la școală să discute cu ea, el a spus din nou *bine*, apoi, din nou, a uitat. Curând a sosit vacanța de vară și a acoperit, ca un vâl, totul. Toamna, când vâlul s-a ridicat de pe școală și de pe ochii copilului care a început clasa a doua,

Staccato

le-a povestit tuturor cum, pe la începutul verii, a călărit armăsari pur sânge în Arizona, împreună cu tatăl său, care prindea cu lasoul cai sălbatici și cum, chiar înainte să înceapă școala, s-a întors dintr-un safari, din Africa, la care a participat împreună cu familia și o verișoară cam săracă, un pic mai mare ca el, pe care au luat-o ca să o scape de mama ei, o femeie cam bețivă pe care o părăsise bărbatul, tatăl verișoarei, pe care fata nici măcar nu îl cunoștea. Când s-a trezit cu învățătoarea la ușă, n-a mai zis nimic, ci doar s-a dus să o trezească pe maică-sa din somnul vâscos în care căzuse, și-a dat televizorul tare, în camera lui, și s-a uitat la o emisiune despre triburi izolate din diferite zone ale lumii, gândindu-se că masca pe care o purta, asemeni celor din tribul Asaro, și pe care și-o făurise cu atâta migală, i-a fost smulsă. Abia atunci i-a fost greu.

Blue

Toate, în jur, erau albastre: pereții, dulapurile, farfuriile din dulapuri, obloanele ferestrelor, ușile, perdelele, aerul, inima. Și toate se reflectau în miile de cioburi în care se prefăcuse oglinda sub izbitura vasei grele pe care o aruncase, cu toată durerea, în ea. În ea, cea din oglindă. Mii de cioburi albastre, strălucind în lumina prelinsă prin obloanele albastre. Oglinda îi arătase mereu adevărul, iar adevărul nu mai era de îndurat. Așa că o făcu cioburi, cu adevărul ei cu tot. Cu buzele roșii ale maică-sii cu tot, rotunjind pervers numele ei doar ca să-i comande, ca unei servitoare, o cafea, un ceai sau o dulceață, *dar nu băga în tine jumătate de borcan, în timp ce pui pe farfuriute*, și apoi să râdă, cu buzele roșii căscate grotesc peste dinții albi, perfecți, ca hohotele să iasă întregi, zdrobitoare precum o avalanșă de pietre sub care rămânea îngropată zile întregi, sau tăioase precum lama unui bisturiu ce o diseca cu precizie, scoțând-i la iveală măruntaiele, și gândurile, și sufletul, sau negre precum hăul care o înghițea

Staccato

întreagă. Cu imaginea ei cu tot, care i se arăta imediat ce intra în încăperea albastră, ca o confirmare a cuvintelor ce se rostogoleau invariabil în urma hohotelor și a ei, ca niște tinichele legate de osia unei căruțe: *nu știu cu cine seamănă așa umflată...* Cu cozile ei groase cu tot, împletite în trei, ce-i atârnavă peste sânii mari ce începuseră să-i crească înaintea tuturor fetelor de vârsta ei și pe care și-i strângea în haine strâmte, să-i ascundă, cu obrajii ei rumeni și plini, cu coapsele ei mari, cu umerii ei rotunzi și albi ca laptele pe care o trimitea maică-sa să îl vândă din casă în casă, cu mâinile ei îndelung frământate, cu genele ei mereu plecate, cu buzele ei în care se ascundeau toate păcatele pământului. Apoi scoase din dulapul în care țineau cafeaua și ceaiul un borcan de dulceață și îl devoră în licărul albastru al tuturor lucrurilor. Abia a doua zi, când duse laptele unei femei, aflase că, dacă vrea să slăbească, trebuia să bea pe stomacul gol, dimineața, un pahar, maxim două de tărie, așa că licoarea mărgelată începu să o ia încet-încet în stăpânire. Întâi își văzu mâinile: începură să

stea cumiști. Apoi schimbă hainele ce-i strângeau sânii cu altele ce-i lăsau la iveală gâtul frumos arcuit și coborau, rotund, până deasupra cupelor largi, alunecând, chiar, uneori, în zilele fierbinți de vară, de pe câte un umăr, lăsându-l alb și gol. Genele i se ridicară și ele, aruncând umbre dulci-amare peste ochii verzi. Doar buzele ei ascundeau, în continuare, toate păcatele pământului.

Pipes

– Cine ești? Unde sunt?

– Liniștește-te, sunt George, îngerul tău.

– Dă-o-n pizda mă-sii, cât am băut?!

– Suficient cât să zaci ca o demoazelă de telenovelă pe un pat de spital, în comă.

Din gâtlejul de înger se ridică un gălgâit ce semăna, cu suficientă imaginație, a râs.

– Hai, nu te panica, cu puțin ajutor o să-ți revii, de-aia sunt aici.

Scoase din buzunarul parpalacului jegos un Carpați fără filtru, îl înfipse între mustața răvășită și buza uscățivă inferioară și și-o aprinse cu un Zippo cât se poate de original.

– Ce naiba faci? Suntem la spital...

– Tu ești la spital. Eu sunt înger.

– De când arată îngerii așa? Ca să nu mai spun de duhoare...

– Dar cum ai vrea să arăt și să miroș? Ca Travolta în filmul ăla?

Gâjâi din nou, de data asta înecându-se cu fumul ce umpluse nefiresc de mult rezerva cu două paturi.

– De vreme ce nu ești, n-aș vrea să arăți nicicum. Fără supărare, dar nu cred în tâmpenii din astea. Cred că e doar o halucinație, e clar că am băut iar ca un idiot. Am și câteva dovezi...

– Cum ar fi?

– Păi, în primul rând, n-am mai văzut Carpați fără filtru din copilărie, de când îi cumpăram bunicului meu de la tutungerie. A crăpat moșu', a dispărut și Carpațiu'. Nu chiar instantaneu, dar de vreo douășcinci de ani, sigur. În al doilea rând, ești jegos, puți, fumezi, gâjâi. Îngerii, cel puțin ăia din Biblie, sunt niște creaturi curate, pure. În al treilea rând...

– Să spunem că îmi ajung două rânduri. Mă simt jignit.

Un junghi îl spintecă pe Mircea de jos în sus, întrerupându-i hohotul de râs. Îngerul mai trase câteva fumuri și stinse țigara de podea, cu vârful bocancului scâlciat.

Staccato

– Uite cum facem, ca să te pot ajuta, trebuie să avem o discuție.

– Mă bucur că am ajuns, în sfârșit, în acest moment al vieții mele, gâfâi Mircea.

– Cred! Eu nu pot spune același lucru. M-ai întrerupt din ceva ce făceam.

– De vreme ce ești îngerul meu, n-ar trebui să ai altceva de făcut. Acum înțeleg de ce am ajuns așa... Și ce, mă rog frumos, făceai, dacă nu sunt indiscret?

– Dacă chiar vrei să știi, eram la o băută cu demonul tău.

Mircea se crispă de râs.

– Să mor eu, e cea mai tare halucinație pe care am avut-o vreodată! Îngerul meu era la o băută cu demonul meu, în timp ce eu zăceam lat pe un pat de spital, în comă.

– Să mori tu nu e o opțiune acum. Nu e timpul, mai ai o grămadă de treburi pe aici. Femeia aia a ta s-a rugat pentru tine ca o nebună. Toți sunt impresionați pe sus. Ba chiar și pe jos. S-au trimis atâtea mesaje, că s-au îmfundat țevile. Nimeni nu înțelege de ce ține la un prost ca tine, dar ne-am dat

seama că n-o să renunțe, așa că mi-am zis să vin să te salvez.

– Tu auzi ce spui? Ce țevi? Ce mesaje? Ce demon?

– Sunteți înduioșători voi, ăștia, care n-aveți habar de nimic. Îți spun pe scurt: fiecare om are un înger și un demon. La început, aveți doar un înger, dar, de când cu Lucifer, ne-am organizat cum am putut, așa că v-ați ales și cu un demon. Unii nu se înțeleg, dar eu și demonul tău suntem oarecum prieteni. Oricum trebuie să colaborăm, de ce am complica lucrurile? Dar asta ține de firea fiecăruia. Noi, din când în când, ne întâlnim la o băută. Nu prea e permis, dar nu e atât de grav dacă suntem prinși. Pe asta de acum ai întrerupt-o tu, cu exagerările tale. Nu poți să fii ca orice bețiv: să bei, să te duci acasă și să dormi. Nu, ar fi prea simplu. Tu trebuie să bei, să faci scandal, să strici viețile tuturor, apoi, când îi e lumea mai dragă îngerului tău, să intri în comă. Și mai ai și nevasta aia care nu are de gând să te abandoneze, orice ai face. E clar până aici?

Staccato

– La fel de clar ca faptul că ceea ce se întâmplă acum nu e real.

– Bine, nu-ți mai spun.

– Ești amuzant. Arăți ca un boschetar bosumflat și pretinzi că ești înger. Care dintre noi e mai praf? Hai, spune-mi ce-i cu țevile?

– Noi comunicăm cu demonii printr-un sistem asemănător unor țevi. Așa le și zicem. E ca rețeaua voastră de telefonie, dacă vrei o comparație, doar că din țevi. Când e supraaglomerată, se înfundă. Așa s-a întâmplat și acum: s-au mai văzut rugi absurde și nerealiste ale oamenilor, dar măcar erau îndreptățite. Ale nevasti-tii, însă, sunt total de neînțelese. Unii chiar au bocit ca niște gospodine în fața televizorului...

– Am prins ideea. Dana e, într-adevăr, un om deosebit, iar eu nu merit nici un scuipat.

– Așa e!

– Și cum ai de gând să mă ajuți?

– Trebuie doar să crezi în mine.

Mircea măsură așa-zisul înger din cap până în picioare. Părul nespălat, cânepiu, îi ieșea de sub o bască diformă, căzându-i pe

umeri și pe fața ce părea arsă de vânturi. Ochii sticloși, de o culoare nedefinită, aveau privirea tulbure. Hainele, murdare și jerpelite, acopereau un trup firav, gheboșat. În jurul lui mirosea a alcool și a moarte.

– Nu pot să cred într-un înger alcoolic. Îmi imaginez cum arată demonul.

Îngerul scoase din buzunarul de la piept al parpalacului o poză cu un tânăr frumos, brunet, îmbrăcat în haine scumpe. Mircea luă poza și se uită, atent, la ea. Ochii i se măriră de surprindere: așa-zisul demon era chiar el. Asta însemna că... Tresări și privi spre locul unde stătuse îngerul.

– Ai înțeles, deci, spuse acesta de pe pervazul ferestrei, unde poposise, gata de plecare, cu aripile larg deschise, asemenea lui Travolta în filmul ăla.

Mircea deschise brusc ochii.

– Le-a ținut sub parpalac în tot timpul ăsta, exact ca Travolta în filmul ăla...

Dana îl mângâie ușor pe frunte.

– Ești bine acum... Promite-mi că nu mai faci asta niciodată.

Decepticon

Ușa se ridică, strâmbă, din podea până aproape de tavan. Strâmbă trebuie că e, din moment ce, de fiecare dată când mă strecor înăuntru sau afară, se strânge peste mine, îmi prinde câte un deget, mă lovește în frunte. Pe lângă toate astea, Crăciunul bate la ușă. Poate nu la ușa asta, dar e aproape, mai sunt două zile, iar eu nu am apucat să iau niciun cadou copilului meu, vrea un decepticon, oricare, așa cum nu am apucat să fac mai nimic de mai bine de două săptămâni, decât să mă strecor prin ușa dușmănoasă, să-mi golesc stomacul, chiar dacă e gol, de vreme ce orice înghit nu stă în mine mai mult de cinci minute, și să mă strecor înapoi, în patul strâmb și el. Bezna e adâncă, parcă merg mereu prin pădurea ce se întindea, în copilărie, îndărătul casei bunicii, imediat după ce se lasă întunericul și draperiile grele se trag, ca o barieră între cele două lumi, a pădurii și a bunicii, peste ferestre. N-am mai văzut un strop de lumină de ani grei, dar acum bezna a devenit groasă, vâscoasă. Iar eu, pe bezna asta, trebuie să

ajung să iau decepticonul și să fac toate lucrurile pe care trebuie să le fac. Să mă ridic, să stau în picioare, să mă îmbrac, să ies pe ușă, să merg printre oameni... Nu văd cum ar fi posibile aceste lucruri, de vreme ce, de îndată ce mă ridic mă ia cu amețeală, iar starea permanentă de rău se întetește. Nici să am grijă de copilul meu cum se cuvine nu pot. Din când în când îl văd cum vine, se așează pe marginea patului, se uită la mine, mă sărută pe obraz și pleacă. Pâlpâire. Ar trebui să fie suficient de puternică să mă lase să văd. Dar nu e. Pentru că întunericul asta vâscos ce m-a cuprins acum, tot din lumină e făcut. Iar eu nu sunt în stare să iau un cadou, darămite să am grijă de două lumini. Eu sunt aia care stinge luminile. Vântul care suflă prea tare. Măcar de-aș fi în stare să iau o hotărâre. Să-mi privesc frica în ochi și s-o întreb dacă o să reușesc. Căci frica știe mereu. Dar nu pot. Mi-e teamă că-mi va răspunde că nu. Mai bine închid ochii și aștept. Să mai treacă o zi, și încă o zi, și încă o zi. Oricum, răul nu va ține la nesfârșit. Poate doar suficient de mult cât să facă alt rău. Dacă aș avea pe

Staccato

cineva care să se ducă după decepticonul ăla, să facă un ceai pentru copilul meu, să-i pună dimineăta haine curate și seara să îl trimită să se spele pe dinți, să scoată bradul de plastic de sub pat și să-l împodobească... Dar n-am pe nimeni.

Și iar e dimineată, e Ajunul Crăciunului. Ușa îmi dă un brânci, pun ceainicul pe foc, mă trântesc pe un scaun, sorb din băutura fierbinte, mirosul mă omoară, fug prin căscătura tot strâmbă a altor uși, icnesc gura de ceai pe care am băut-o, mă întorc pe scaun, apelez numărul de pe cartea de vizită pe care mi-am amintit că o am în portofel. Azi, la ora 10, e bine? Iau un taxi în care pute, toate put, mirosul a fost primul care s-a revoltat, ajung la clinică, mi-am luat suficienți bani la mine: prima de Crăciun, întreagă, plus ceva din salariu, mă așez pe un scaun în sala de așteptare și mă forțez să-mi fie bine. În foarte scurt timp, o tânără mă poștește înăuntru și mă întreabă ce problemă am. Nimeni nu vine la doctor, în Ajunul Crăciunului, fără o problemă. Îi spun, încercă să mă convingă că lucrurile nu sunt chiar atât de negre, dar eu nu pot, nu

pot să-o ascult, sunt aici, nu?!, trebuie să rezolv problema și să ajung la magazinul ăla, să-i iau copilului meu jucăria. În clinica noastră nu prea se mai face așa ceva, dar puteți vorbi cu domnul doctor, poate vă ajută el. E sus, la etajul trei. Fug pe scări, ignor răul care se zvârcolește prin mine, ameteșc, sunt deshidratată, slăbită, ajung la recepția etajului trei palidă, gâfâind, domnul doctor este într-o operație, trebuie să iasă. Aștept. Doctorița cea tânără urcă după mine, mă întreabă dacă am vorbit cu domnul doctor, iar dacă vorbesc, să îi spun că ea m-a trimis, apoi pleacă. Gravide cu burta la gură roiesc în jurul meu, au venit să nască, precum fecioara preacurată, de Crăciun. Au ochii plini de lumină, sufletele pline de speranță, gențile pline de lucruri frumoase. Aș fi putut și eu, oare...? Un medic mic de statură îmi zâmbește binevoitor prin ușa de sticlă. Îl fixez cu privirea. Mă întreabă dacă eu sunt cea care îl așteaptă. Da, eu sunt. Vreau să scap de tot răul ăsta, nu pot trăi așa, îi arăt ecografia pe care mi-a făcut-o doctorița cea tânără și din care n-am vrut să văd și să aud nimic: șapte săptămâni, iată, inimioara, mai

Staccato

gândiți-vă, e o bucurie. Voiam doar să ies din bezna asta vâscoasă. Acum e bine? Am o pauză, până la ora unu... Da, acum e perfect. Completez o fișă gândindu-mă că nu știe nimeni unde sunt, scriu numărul de telefon al mamei, gândindu-mă că e posibil să mor, s-au mai văzut cazuri, apoi alung toate gândurile astea, eu vreau doar să ajung să iau decepticonul, vreau să fiu o mamă bună, mă schimb într-o cămașă de spital, mă întind, anestezia îmi pătrunde ușor în venă, încă n-am luat nicio hotărâre...

Deschid ochii speriată, o asistentă zâmbește deasupra mea: te-ai trezit! Ești amețită? Nu cred, poate, puțin. Nu poți să pleci mai repede de o oră, uite, stai în salonul ăsta, iar peste o oră va veni cineva să-ți facă externarea. Mă așez pe unul din paturile din salon, răsuflu ușurată: răul a dispărut, tot răul ăla, parcă l-a luat cineva cu mâna. Sunt aproape veselă. Într-o oră o să mă pot duce să iau decepticonul și încă ceva, surpriză, apoi facem bradul, ce rost are să fii mama unui nenăscut. Trimit un mesaj: am rezolvat, am găsit un doctor dispus să vină în lad cu mine, încep să mă îmbrac încet cu

hainele mele, în salon intră o asistentă cu o femeie tristă, trasă la față, căreia îi spune să aștepte, îmi feresc privirea de parcă m-ar putea contamina, iar eu de-abia am scăpat, de-abia am scăpat... Pofțiți externarea, mergeți la recepție să plătiți, vă rog, mă ridic fără să privesc femeia tristă, eu sunt aproape veselă acum, nu va dura mult și va fi și ea la fel. Plătesc, noroc că am luat suficienți bani la mine, ies în stradă, inspir cu nesaț aerul rece și pornesc, pe jos, spre magazin.

Brains

Cancer la creier. Ironic, având în vedere că prietenii îmi spun Brains. Bre, pe scurt. Până și mama îmi spune Cre (ei nu îi plac englezismele, e profă de română). Am primit diagnosticul exact acum doi ani și, cum l-am primit, mi-am adunat prietenii și ne-am dus să sărbătorim ceea ce mai era din viața mea. Opt luni, adică. Așa a zis doctorul, încruntat a îngrijorare de parcă ar fi fost tata. Eram în ultimul an de masterat, începusem să scriu la o revistă mișto, lumea spunea că am talent, mă rog, cazul clasic de tânăr care promite. Aveam și planuri mari: doctorat, să predau la facultate, să scriu, să fiu cineva, să las ceva în urmă. Când primești un astfel de diagnostic, primul lucru pe care îl faci e să încerci să rămâi în picioare. Impactul e atât de violent, că, de cele mai multe ori, te dărâmă. În primele câteva ore – am primit diagnosticul pe la prânz – am stat și m-am uitat în gol. Nu cred că m-am gândit la nimic. Cel puțin, nu conștient. Apoi am început să dau telefoane. După ce i-am adunat pe toți în crâșma

noastră, le-am spus. Când spui cuiva că ai o boală incurabilă, te poți aștepta la o gamă variată de reacții: unii oftează, unii lăcrimează ușor, unii încep să plângă isteric, unii amuțesc, unii ameteșc, alții vorbesc mult și te asigură că totul o să fie bine, alții te văd, deja, într-un sicriu de cristal, îmbrăcată în mireasă, înconjurată de șapte pitici, așteptând sărutul salvator. Nimeni nu are o reacție adecvată, așa cum nimeni nu are o reacție greșită. Oricum, mie nu-mi păsa, voiam doar să-i am alături, să am cu cine petrece timpul ăsta, să mor pe o masă din crâșma noastră, eventual în timpul unei lansări de carte, pentru că în crâșma noastră au loc tot felul de evenimente culturale. Iar să mori în timp ce o carte se naște e visul oricărui aspirant la un doctorat în literatură. Părinților nu le-am spus, aveam de gând să le spun doar când nu mai puteam ține ascuns. Sau de pe lumea cealaltă. Pregătisem o scrisoare în acest sens. Atunci când am scris-o, a fost singura dată când am plâns. Am ascuns-o în spatele dulapului, lângă jurnal. Rugasem un prieten să-mi facă o dublură a placajului din spatele dulapului, ca

Staccato

să pot ascunde acolo lucruri. Nu că ai mei ar fi fost niște tirani curioși, ci pentru că simțeam nevoia să am secrete. Iar pentru că nu aveam secrete reale, mi le fabricam. Când am pus scrisoarea acolo, mi-am dat seama că am fost naivă: secretele adevărate sunt grele.

În prima fază, am avut cu toții nevoie de un timp de acomodare. Eram șapte: trei băieți și patru fete, cu mine cu tot. Patru din noi ne știam de când lumea, trei s-au aciuat de-a lungul timpului. Ne adunam seara în crâșmă și puneam lucrurile la punct. Când ești cu un picior în groapă, doar asta îți mai rămâne de făcut: să pui lucrurile la punct. Le-am spus exact ce vreau și ce nu vreau să facă și să spună și au părut că au înțeles. Doar au părut, pentru că, de cel puțin trei ori după aceea, am fost nevoită să o opresc pe una dintre prietenele mele să le spună alor mei, de alte câteva ori am asistat neputincioși la atacurile de panică ale altui prieten și încă o dată au fost nevoiți să mă ducă în mare taină, de urgență, la spital, pentru că înghițisem Diazepam cu vodcă. Ei m-au rugat doar să fac tratament, să încerc să mă fac bine, chiar dacă doctorul îmi

spusese că șansele de vindecare sunt minime și tratamentul, feroce. Există miracole, au spus ei. Eu nu credeam decât în miracolul de a muri fericită, așa că i-am refuzat.

În faza a doua, mama a aflat. Nu știu cum, nu îmi găsisse ascunzătoarea, nu auzise de la nimeni. Doar a știut. M-a pus să-i povestesc și să-i promit că, orice ar fi, n-o să-i spun tatei. Mi-era teamă că o să încerce să mă ducă la tratament, dar n-a făcut-o. A înțeles, pur și simplu, totul. A fost sfâșietor. Când s-au făcut cele opt luni, am sărbătorit, crezând că sfârșitul e aproape. Nu mai auzisem de nimeni care să moară de cancer fără să-i fie rău decât din cauza mahmurelii, dar, probabil, eram un caz aparte. Fiind convinsă că celulele maligne joacă tontoroii în creierul meu, nu mi-am făcut alte analize să văd ce se întâmplă cu adevărat, ci am continuat să ne mirăm cu toții că nu mă simt rău și să facem ce făceam: concerte și lansări în crâșmă sau aiurea, școală, alcool, mult alcool. Am terminat masterul și m-am înscris la doctorat. Trecuse, deja, aproape un an de la diagnostic.

Staccato

Ultima fază a început acum câteva zile, când, văzând că a mai trecut un an peste primul an de când am primit diagnosticul și nu am de gând să mor, mi-am luat inima în dinți și m-am dus să îmi fac un nou set de analize. Medicul, același de acum doi ani, a reacționat ca la vederea unei fantome atunci când am intrat proaspătă, ca un vânt de primăvară, pe ușa cabinetului său. S-a abținut să-mi spună că e imposibil să trăiesc, dar privirea lui urla asta. Mi-a prescris setul de analize și m-a condus, destul de palid, până la ușă, întinzându-mi mâna ca să vadă, pesemne, dacă sunt din carne și oase. Azi, exact în ziua în care se împlinesc doi ani de la primirea diagnosticului de cancer la creier, mi-a spus, cu aceeași încruntare de tată îngrijorat, că totul e curat. Nu m-am putut urni de pe scaunul din cabinetul omului mai bine de o jumătate de oră. Când primești o astfel de veste, primul lucru pe care îl faci e să încerci să rămâi în picioare. Impactul e atât de violent, că, de cele mai multe ori, te dăărâmă.

Stealth

Avea șaisprezece ani când am dat peste ea, era înaltă, oarecum deșirată și purta mereu rochii largi, lungi și negre. Era de înțeles, de-abia muriseră ai ei. Era frumoasă precum toate ielele la un loc. Și tristă. Locuia cu o mătușă care o înfiase. Oricum, m-am urcat în cârca ei și acolo am rămas. Mirosea mereu atât de frumos... La început, obișnuiam să o strâng tare în brațe. Atât de tare, că rămânea fără aer. Avea nevoie să fie ținută în brațe, era atât de singură... Când o vedeam că se sufocă, îi dădeam drumul. Trăgea cu nesaț aer în plămâni și ofta. Ofta adânc, așa cum oftezi când ai ceva în cârcă. Am ținut-o așa vreo doi ani, am strâns-o în brațe, am făcut-o să se privească în oglindă să vadă cât e de moartă, căci așa era, moartă, i-am dat coșmaruri și insomnii noaptea și mici halucinații ziua: eram cele mai bune prietene. Într-o zi – mai avea vreo două săptămâni până să împlinescă optsprezece ani -, ne-am dus pe niște străzi, la plimbare. Se lăsase întunericul, era un început crud de primăvară, răcoarea mă făcea să tremur

Staccato

deodată cu ea, de parcă am fi fost una, dar ce spun, una și eram!, și cum ne plimbam noi așa, printr-o fereastră de la demisolul unei clădiri, cu lumina aprinsă și fără nicio perdea, am văzut un lucru. Ea a văzut, mie mi s-a părut banal. Pe un pat, un tânăr, având pe el doar niște boxeri, stătea întins, uitându-se la televizor, iar pe marginea patului, complet goală, o fată cu părul negru curgându-i valuri pe umeri și pe spate, acoperind-o, citea dintr-o carte. Erau atât de perfect împreună în singurătățile lor, încât am simțit-o cum se înmoaie, de parcă această imagine i-ar fi străpuns, ca o săgeată, platoșa. Am dus-o acasă de-abia respirând și i-am turnat, din dulăpiorul mătușii, vodcă într-un pahar. Țsta a fost începutul. Apoi s-a înconjurat de prieteni, nimeni nu știa cu adevărat cine e, era frumoasă, intrase la Litere, era misterioasă și deșteaptă, băutura îi dezlega mintea și limba și-i alunga tristețea, mi-era teamă că o să se descotorosească și de mine. Dar nu, nu avea cum, eu făceam parte din ea, eram vâscul agățat de copacul cel mai frumos, pe care îl înfrumusețam și mai tare, nu aveam a mă

teme, nimeni n-ar mai fi găsit-o interesantă dacă n-aș fi fost eu. Așa, părănd un pic nebună, căci uneori mă puteam strecura și prin starea ei de beție, de euforie, de geniu, chiar, era perfectă, era adorată de toți. Într-o zi, m-a văzut. M-a privit în ochi, direct din oglindă. M-am ascuns, nu știam că mă poate vedea. Unul dintre tipii cu care umbla s-a îndrăgostit iremediabil de ea și n-a mai plecat. N-a avut nimic împotriva că eram și eu acolo, așa că mi-a plăcut de el. N-a încercat s-o salveze de nimic, dimpotrivă. El a fost cel care, până la urmă, ar fi trebuit salvat. Dar lucrurile nu stau întotdeauna cum trebuie. Într-o zi, după aproape cincisprezece ani de când eram împreună, a văzut un copil nespus de frumos, care a zbughit-o pe lângă ea și s-a repezit în brațele maică-sii. Aia l-a strâns în brațe și avea pe față o expresie de fericire totală. Atunci și-a dat seama că asta vrea și a început, încet-încet, să se descotorosească de mine. S-a așezat într-un fotoliu, în fața unui bărbat, într-o încăpere în care, pe o măsuță, era un tablou sprijinit de perete, ce înfățișa niște ceasuri ce se scurgeau și atârnavu peste tot și a spus:

Staccato

– Sufăr cumplit de anxietate.

Eu am sărit, speriată, din cârca ei, de parcă m-ar fi arătat cu degetul. M-am simțit mică, absurdă. Am mai stat un timp prin preajmă, dar nimic n-a mai fost la fel.

Wi(n)dow

Garsoniera în care locuiesc de când mi-am părăsit bărbatul e la parterul unei case și e compusă dintr-o chicinetă în care, dacă vrei să faci un ceai, trebuie să dărâmi un perete, o cameră suficient de mare sau nu chiar atât de mică, depinde cum privești lucrurile, și o baie cu o cabină de duș excelentă. Garsoniera are o singură fereastră – în cameră, care dă spre clădirea în formă de coșciug a unei firme de pompe funebre. Pe lateralul coșciugului, între două vitrine mari, scrie, funebru, *Funebra*, iar în vitrine sunt expuse spre exemplificare sicrie de diverse mărimi, forme, culori, coroane din flori de plastic și alte mici accesorii mortuare. Acoperișul clădirii imită exemplar capacul coșciugului, iar sub literele funebre e mereu parcat un dric lustruit, gata oricând să transporte un mort. Firma, din câte mi-am dat seama, dispune de două astfel de dricuri: unul are numărul de înmatriculare IAD, iar celălalt, RAI. Probabil că le folosesc în funcție de ceea ce li se transmite din PURGATORIU despre clientul care

Staccato

urmează să fie transportat. Uneori văd mișcare înauntru și mă bucur că au clienți, alteori însuși vânzătorul pare mort, stând nemișcat ore întregi, zile întregi, pe un scaun, în spatele tejghelei, și mă bucur că n-au clienți. Singurul lucru viu pe care îl văd pe fereastră e copacul de la marginea trotuarului, care, vara, maschează cu coroana lui bogată mai bine de jumătate din vitrina din stânga, iar primăvara înflorește roz, făcând moartea să pară o domniță suavă și puțin zurlie. Iarna e doar sinistru, cu crengile goale întinse spre cer ca niște brațe descărnate. Mă uit destul de mult pe fereastră, trebuie să îmi ocup timpul cu ceva, în lipsa..., așa că am văzut, în cele opt-nouă luni de când stau aici, drame și umor negru cam cât pentru un festival de film european. De pildă, odată, murise un copil – o fetiță, aveau un sicriu mic-mititel, iar mama îl luase în brațe așa, cu totul, ca pe o cutie, și pornise cu el spre casă: mă duc acasă, mi-au ambalat-o frumos, acum mă duc acasă. I-au spus că o duc ei acasă, cu mașina, să se urce, că e departe și greu să o care în brațe, chiar și așa, frumos ambalată. S-a lăsat greu

înduplecată, spunea că vor să i-o ia. S-a suit în mașină abia când au lăsat-o să stea cu micul sicriu în poală, pe locul din față.

Altă dată, o femeie a ieșit, alergând, cu o urnă în mână – așa am aflat că poți opta și pentru incinerare – și cu mai multe persoane, probabil rude, în costume și rochii negre, în urma ei. Femeia era tânără și avea o rochie lungă, largă și neagră, ca cele pe care le purtam eu pe la șaișpe ani, după ce au murit ai mei, avea părul despletit, lung și frumos, auriu, iar când s-a asigurat că nu o prinde nimeni, a scos capacul urnei și, tot alergând, a spulberat în urma ei toată cenușa dinăuntru. Fii liber, striga, măcar acum fii liber! Rudele s-au oprit înmărmurite, neștiind ce să facă. Una din rude, o femeie mai în vârstă, și-a revenit prima din șoc și l-a zis celorlalte: mă duc să aduc o mătură.

Altă dată, am surprins o discuție între doi copii, o fată și un băiat. Se așezaseră pe pervazul exterior al vitrinei din dreapta, în timp ce adulții erau înauntru. Aveau în jur de zece-unșpe ani și, din câte am înțeles, le murise bunicul.

Staccato

– Ai mai văzut, vreodată, un mort? a întrebat fata.

– Nu, i-a răspuns băiatul. Tu?

– Da, am văzut, dar e secret, dacă spui cuiva, o să spun că minți.

– Nu spun.

– Jură!

– Pe bune?

– Da, jură, altfel nu-ți spun nimic.

– Ok, jur...

– Pe ce?

– Pe... Pe nimic, jur și gata.

– Nu, trebuie să juri pe ceva.

– Bine, pe ce vrei să juri?

– Pe telefonul tău. Să-l scapi și să se spargă tot ecranul dacă spui ceva. Oricum, eu o să zic că minți.

– Dar...

– Juri pe telefon sau nu-ți spun.

– Ok, jur...

– Spune!

– Am spus.

– Nu, spune: jur pe telefon că n-o să spun nimănui ceea ce aud acum.

– Chiar trebuie?

– E neapărat necesar.

– Of... Jur pe...
– ... telefon...
– ... telefon...
– ... că n-o să spun nimănui nimic...
– ... că n-o să spun nimănui nimic...
– ... din ce aud acum.
– ... din ce aud acum...
– Ok. Dacă spui cuiva, ești mincinos.

– Da, da, zi odată!

– Eram odată acasă, venisem de la școală, ai mei erau la muncă, și am văzut din balcon – știi că balconul nostru de la bucătărie dă în fața blocului vecin – am văzut cum scoteau din bloc un vecin care murise. Era întins în sicriu și l-am văzut de sus, întreg.

– N-avea capac?

– Nu știu, nu i-l puseseră.

– Cum arăta?

– Negru la față, într-un costum bleumarin, cu cămașă, cravată, dichisit, pieptănat, cred că era dat și cu parfum. Mi s-a făcut frig când l-am văzut. Avea unghiile mov. Dacă află maică-mea că am văzut așa ceva, nu știu ce e în stare să facă.

Staccato

– Păi doar n-ai vrut să-l vezi.

– Păi nu, dar l-am văzut. Nu cred că am voie să văd morți. N-am întreat pe nimeni, dar nu cred că e voie. Sigur nu e voie.

– Avea unghiile mov?

– Da, așa, ca și cum îi dăduse cineva cu ciocanul peste ele.

– Oare și bunicul are unghiile mov?

– Da, cred că așa au toți. Și pielea neagră, ca și cum ar fi supărați.

– Păi cred că sunt, tu ai fi veselă?

Apoi au ieșit cei mari și s-au urcat în mașini, tăcuți, nu înainte de a-și arunca unul altuia priviri complice.

Cel mai trist lucru pe care l-am văzut, însă, a fost un sicriu pe care patru angajați ai firmei de pompe funebre l-au urcat în mașina cu numărul IAD și l-au dus undeva, cine știe unde, fără ca nimeni altcineva să fie acolo, să meargă în urma dricului, să plângă mortul ăla... Ca și cum l-ar fi dus să îl îngroape fără preot, fără slujbă, în fundul vreunui cimitir...

Victor

Cât mai multă mișcare, spune Dana, consilierul grupului nostru, cât mai multă mișcare. N-am întrebat-o dacă pedalatul în gol prin viață se pune ca mișcare, dar ea așa spune, iar eu nu pot s-o contrazic. Ieri, de pildă, am fost la trei interviuri. Nimeni nu a părut interesat de mine, sau, mai bine zis, și-au pierdut interesul în momentul în care le-am spus că sunt în trecere, că destinul meu nu e să lucrez la o firmă de doi lei ca a lor, indiferent cât de mare și importantă cred ei că e, dar cât timp nu știu nici eu care e destinul meu, fac un compromis. Lor le-au căzut fețele, la propriu: mușchii faciali li s-au relaxat brusc, făcându-i să semene cu niște buldogi, mi-au mulțumit și mi-au spus că mă contactează ei. De fiecare dată, am ieșit în stradă urându-i pe toți, dar mai ales pe taică-miu, care n-a știut niciodată să fie bărbat, ci doar să bată la nenorocita aia până nu se mai ridică de jos. M-am pornit așa, de un timp, să-l urăsc, de parcă a fost plecat și acum s-a întors. Când am ieșit în stradă, după al treilea interviu, totul era atât de

Staccato

luminos, de te dureau ochii. Seara, m-am întâlnit întâmplător, la colțul străzii unde îl așteptam, cu Mircea, bărbatul Danei. Un tip ok. Văzusem că o ia pe acolo după ședințele alcoolicii la care mergeam amândoi. Am intrat într-o cafenea din apropiere, un gest riscant pentru niște alcoolici, dar am comandat doar cafea. Neagră, ca viețile noastre. Eu nu am prieteni, nu am avut niciodată. Mircea e un tip plăcut, destul de tăcut, cult. Mi-a povestit că are sufletul dus din el, nu știe unde sau când s-a întâmplat asta, dar așa îl simte, dus. M-am gândit și mi-am dat seama că eu nici măcar nu-mi amintesc să fi avut vreodată unul și i-am zis că, dacă vrea, îl ajut să și-l găsească. Nu știu de ce am zis asta, cred că mi s-a părut esențial, în momentul ăla, sufletul. Mircea s-a uitat la mine și a zâmbit, cel puțin așa mi s-a părut. Apoi a intrat în cafenea un om, s-a uitat în jur, era destul de bătrân, avea pe el un parpalac, Mircea a avut o mică și aproape insesizabilă tresărire, eu m-am gândit că omul e tatăl lui Victor sau, cel puțin așa arăta, ca și cum ar fi avut un fiu numit Victor, și i-am spus lui Mircea:

– Fii atent la ăsta!

Mircea era deja atent, iar omul a văzut asta, așa că s-a îndreptat spre masa noastră. I-am făcut semn să se așeze, el s-a așezat și a început:

– Ați mai văzut așa ceva? O femeie care n-a muncit patruștrei de ani să vrea, acum, să mă omoare?

M-am uitat la Mircea, Mircea s-a uitat la mine, omul aștepta un răspuns.

– N-am văzut, i-am răspuns eu, pentru că Mircea avea sufletul plecat, iar omul din fața noastră, care ar fi putut avea un fiu numit Victor, avea, cu siguranță, pe cineva care, după spusele lui, voia să-l omoare și, prin urmare, avea mare nevoie de un răspuns.

– Dar de ce? m-a împins curiozitatea.

– Nimeni nu vrea să mă asculte, iar eu nu am cu cine să vorbesc.

– Te ascultăm noi, i-am spus.

Omul a părut surprins și din caleafară de încurcat.

– Nu știu, nu m-am gândit, nu m-a întrebat nimeni până acum. Toți spun că

Staccato

fiecare și le știe pe-ale lui. Ai omorât vreodată pe cineva? m-a întrebat.

– Aproape, i-am răspuns.

Mircea m-a privit încurcat, ca și cum, din moment ce eu aveam să vorbesc despre asta, era și el obligat s-o facă. L-am asigurat, din ochi, că nu. Tatăl lui Victor s-a apucat să depene o istorie despre o femeie, care, într-o după-amiază, fără nicio introducere, a început să-l amenințe că-l omoară și i-a aruncat toate hainele pe scara blocului.

– Patruștrei de ani am ținut-o în puf, zicea, patruștrei, și ea să vrea să mă omoare. Ați mai văzut așa ceva? Ea și cu fi-su.

– Victor..., am murmurat aiurea.

S-a uitat la mine ca și când încerca să-și amintească de unde mă cunoștea și a spus:

– Da, Victor, îl cunoști?

Probabil că nu-l cunoșteam, dar cum puteam să-i spun că, pur și simplu, are față de tată al lui Victor?

– Cunosc multă lume, am spus.

– Victor e un copil bun, dar a luat-o razna. Maică-sa l-a întors împotriva mea și

acum vor amândoi să mă omoare. Cică n-au uitat. Cică a venit vremea să plătesc pentru păcatele mele.

A făcut semn spre chelner și a comandat o sută de coniac în două pahare.

– În doze mici, ne-a explicat. Totul în doze mici.

Mircea a început să se foiască. Eu am sorbit din cafea și am respirat adânc. ‘Te-n gură de bețivan!, mi-am spus și nu știu la cine m-am referit: la mine sau la tac-su lui Victor.

Când eram mic, la noi în bloc stătea o familie cu un copil: Victor. Pe Victor îl țineau închis în casă și îl puneau să învețe. Îi spuneau că noi, copiii din bloc, nu suntem un anturaj potrivit pentru el. Scandalurile se țineau lanț la ei, urlau, se băteau, apoi, din când în când, tac-su îl plimba pe Victor prin bloc, pe la vecini, și îl arăta ca pe un trofeu, lăudându-se cu rezultatele lui la învățătură. Au venit, odată, și la noi. Mama i-a invitat în sufragerie, iar bou’ de taică-miu i-a ascultat pălăvrăgeala ăluia cât timp au băut o cafea. Copilul, Victor, a stat țepăn pe canapea, lângă tac-su, în tot timpul ăla. După ce au

Staccato

plecat, taică-miu a bătut-o pe maică-mea din cauză că eu nu eram ca Victor. Țin minte. După treaba asta, am început să învăț, dar nenorocitul n-a dat doi bani pe chestia asta. Omul ăsta putea, foarte bine, să fie chiar tac-su lui Victor de la noi din bloc. Când chelnerul i-a pus pe masă cele două pahare, m-a luat cu amețeală. Mircea a început să transpire.

– Păcatul meu cel mai mare, a continuat omul, e că nu i-am bătut destul.

Apoi a dat pe gât, dintr-un foc, unul dintre pahare.

– Ce face Victor? l-am întrebat.

– Nu știu, nu l-am văzut de cinspe ani. Mă-sa se duce pe la el, dar nu-mi spune nimic. Nici că-mi pasă. N-a muncit o zi în patruștrei de ani. l-am ținut în puf și ei vor să mă omoare.

Prin bloc se vorbea că tac-su lui Victor n-o lăsa pe mă-sa lui Victor să muncească. Cică femeia trebuia să stea acasă, să aibă grijă de copil, copilul să învețe, să-i facă lui cinste. Mircea nu știa toate astea. Sau, poate, le știa: poate în orice bloc e un Victor cu mă-sa și cu tac-su. Omul

a început să bocească. Mircea stătea cu ochii pironiți la paharul încă plin al omului. Eu am înghițit în sec și m-am uitat după chelner.

– Copiii trebuie bătuți, a continuat, înlăcrimat, tac-su lui Victor. Mă-sa nu era de acord, spunea că îl stresez. Ce să spun... I-am arătat eu stres, noroc că l-a scos nebuna din mâinile mele. Urla ca o descreierată, cică l-am umplut de sânge. N-a murit nimeni din asta...

– De fapt..., am spus.

M-a privit iar. De câte ori spuneam ceva, se uita la mine cu ochi tulburi, așa cum trebuie să se fi uitat la Victor când îndrăznește să deschidă gura.

– I-am spus eu mă-sii, când a luat-o fi-su pe arătură și m-a luat la pumni în fața blocului: asta e educația pe care i-ai dat-o. Aveți copii? ne-a întrebat fără să ne privească.

Un val de sânge mi s-a urcat în cap. Tatăl lui Victor a dat pe gât cel de-al doilea pahar. Mircea a făcut semn chelnerului să mai aducă trei.

– Nu-i lăsați de capul lor, a continuat, și, mai ales, nu-i lăsați pe mâna

Staccato

nevestelor. O să aveți surpriza ca, după patruștrei de ani, să vă arunce afară din casă și să vă amenințe că vă omoară.

Chelnerul a pus câte un pahar în fața fiecăruia. Eu m-am gândit la Ileana și la cum, deja, mă omorâse. Mircea, după cum arăta, părea dus după sufletul lui. Tatăl lui Victor a dat pe gât și paharul numărul trei. Mircea a luat și el paharul și l-a dus la gură. Nu l-a găsit, mi-am spus. Sufletul. Am întins și eu mâna după pahar. Simțeam, deja, arsura plăcută a alcoolului pe gâttej. Apoi, dintr-o dată, cu o fracțiune de secundă înainte ca buzele mele să atingă coniacul, mi s-a părut că văd adevărul absolut: Ileana îl omorâse pe taică-miu, doar. Pe taică-miu din mine. Pe mine nu reușise să mă atingă. Eu, acum, eram Dan cel care s-a apucat de învățat după ce taică-su a caftit-o pe maică-sa din cauză că el nu era ca Victor. Ileana era maică-mea și Dana și maică-sa lui Victor. Eu eram Dan, doar Dan. Și trebuia să mă țin de învățat.

– Hai, i-am spus lui Mircea, punând paharul pe masă și ridicându-mă.

Nu apucase să bea. A închis o clipă ochii, iar mâna în care ținea paharul a început să-i tremure.

– Hai! am strigat.

A pus paharul pe masă, s-a ridicat și a pornit, împleticindu-se, spre ieșire. În ochi avea lacrimi. Era încă devreme, dar poate că-i găsisem sufletul.

Girl

Mihail a murit. S-a aruncat în râu.
De pe pod. Și-a găsit mama și s-a aruncat în
râu, de pe pod.

Mama lui avea doi copii. Alți doi
copii.

E a patra dimineață de când am aflat
și lumina insistă să se strecoare prin
geamurile astea triste și nespălate de parcă
nu s-ar fi întâmplat nimic. În capul meu e un
haos deplin.

Deplin.

Mihail avea 12 ani, era mai mic
decât mine cu patru. Era un copil bun, avea
ochi mari și curați și a fugit sărind gardul.
Când era mai mic, aveam grijă de el.

De-abia aștept să ies de aici. Aș
putea sări și eu gardul, dar nu mi-ar folosi la
nimic, eu n-am pe cine căuta. În dosarul meu
nu e nimic, nicio poză, niciun nume. Mi-a
spus Mihail, atunci când a furat poza maică-
sii din dosarul lui. S-a uitat și într-al meu și
mi-a spus că nu e nimic în el.

Nicio poză.

Niciun nume.

De parcă nici n-aș exista.

Doar o fișă de internare.

Ceilalți îi spuneau Mișu, dar lui îi plăcea Mihail. E de la ea, spunea. Numele asta e de la EA.

Așa că eu îi spuneam Mihail.

Sau copile.

Mie nu mi-a dat nimeni niciun nume. Am un certificat de naștere pe care scrie că mă cheamă Rita, dar toți, aici, îmi spun Fata.

Fato.

Am sperat că îl prind pe Mihail și îl aduc înapoi. Egoistă speranță, dar era singurul meu... Acum îmi vine să mor. Mai bine mă lua cu el și mă aruncam și eu în râu.

Sau îl opream, să n-o facă.

Să mă lăsați, dracului, în pace! Vreau să stau aici, să mor aici. Cine e femeia asta?

Cu ochi triști.

Vrea un copil. Ei, bine, eu nu sunt copil. Plecați!

– Pofțiți pe aici.

– Cine e fata asta?

Staccato

– Aaa, ea? Nimeni. O fată. Are 16 ani, mai are un pic și pleacă. Pofțiți pe aici, cei mici sunt în camera alăturată.

De ce nu se mișcă?

– Pot să vorbesc cu ea?

– Despre ce?

Ochii triști se uită la mine de parcă m-ar cunoaște.

– Nu contează. Pot?

Cine e femeia asta?

– Cei mici sunt în...

– Am înțeles. Pot să vorbesc cu fata asta?

– Sigur...

De ce are ochii ăștia triști? De unde mă cunoaște? Cine e femeia asta?

– Ne lăsați două secunde singure?

Hahahahaha! Merita să fi trăit doar să-i vezi mutra ășteia, copile!

– Cum te cheamă?

Se ghemuiește lângă pat. Pune o mână pe mâna mea. Ce senzație! Am înghețat. Ce vrea de la mine? De ce s-a oprit? CE VREA DE LA MINE????

– Copiii mici sunt în camera alăturată.

– De ce crezi că vreau un copil mic?
Nu! Sufletul îmi zboară prin cameră,
se lovește de pereți, de fereastra murdară...

– De ce ești tristă?

Ce zâmbet frumos are! Îndurerat,
dar frumos.

– Am pierdut mai multe lucruri...
Aveam vârsta ta când am început să pierd.
Prima dată i-am pierdut pe ai mei, apoi pe
mine. Apoi... Probabil că de-aia sunt tristă.
Nu contează...

– Și vrei să mă salvezi ca și când te-
ai salva pe tine?

Mihail și cu mine vorbeam mult. De
toate. Filosofam. Era un copil genial.

Ochii triști și nespuse de frumoși s-au
umezit. A zâmbit amar.

– Poate.

Nimeni nu recunoaște așa ceva.

– Așadar?

Sufletul meu se izbește violent de
tavan și, neavând pe unde ieși, cade pe
podea ca bolovanul.

– Nu!

Boo

Pe la doisprezece ani semănam atât de tare cu ea, de parcă în poză eram eu. Evident, ea era femeie, iar eu bărbat. Băiat, mă rog, la douăzeci ani nu te consideră nimeni bărbat, nici chiar dacă ai trecut prin iad, ai mâncat din ce ți-au aruncat alții și ai dormit pe sub geamuri, doar ca să-ți închipui că ai și tu măcar un perete al tău, iar în peretele ăla ai o fereastră. Dar vremurile alea au trecut și bine că au trecut.

Vara aia a fost cea mai urâtă și cea mai frumoasă din viața mea și dacă n-aș fi trăit-o, ar fi fost ca și cum n-aș fi trăit nimic. Viața urâtă, grea și lipsită de dragoste, pe care o trăisem până atunci, fusese doar urmarea faptului că într-o zi, o femeie s-a îmbrăcat în rochia albastră în care venise, și-a luat geanta, și-a lăsat copilul în maternitatea în care îl născuse și a plecat. Nimic din toate astea nu fusese alegerea mea. Dar atunci, sătul de tot urâtul vieții ăleia din orfelinat, mi-am pus într-o boccea niște haine și am sărit geamul, apoi gardul și dus am fost. Nu a fost tocmai ușor, am

pândit momentul luni de zile, dar am reușit. Am alergat vreo trei kilometri ca să fiu sigur că îmi pierd urma, apoi m-am oprit. Nu știam ce avea să urmeze, nu-mi făcusem niciun plan concret. Furasem din dosarul meu ținut sub trei rânduri de chei singura poză cu ea care era acolo și îmi pusesem în cap că trebuie să o găsesc. Nu știam exact cum. Știam doar că mă pierduse fără să vrea și trebuia să mă găsească.

În primele nopți am dormit într-un parc, la adăpostul unei statui lângă care era un tufiș frumos tuns. Nu-mi era frică, ce frică să-mi fie când în jur nu era nimeni. Era raiul pe pământ. Doar câte un bețiv întârziat mai trecea când și când pe câte o alee, lălăind și târșâindu-și picioarele grele. În rest, liniște. Într-o noapte, m-a trezit lumina unei lanterne ce-mi străpunsese pleoapele și-mi intra violent în ochi. Am crezut că visez, dar un boactăr de noapte mi-a spus scurt: *hai, roiu' de-aici*, așa că m-am ridicat și am plecat. Așa am ajuns pe aleea aceea îngustă, care nici măcar nu era o alee, ci mai degrabă un spațiu între două garduri și m-am aciuat lângă zidul unei case ce era străpuns

Staccato

de o fereastră cu cadru maro și perdele frumoase, albe, de in subțire, ce fâlfâiau ca aripile unui fluture atunci când geamul era deschis și vântul sufla în ele ca în pânzele unei corăbii. Singurul lucru care mă deranja, dar nu foarte tare, era faptul că uneori, noaptea, bețivii se ușurau pe zidurile caselor și pe gardurile de pe alee și mirosea urât. Altfel, era bine. Seara stăteam până se stingea lumina de la geamul de deasupra mea și îmi închipuiam ce viață duc oamenii din casa aia, iar dimineața mă trezeam în fâlfâitul perdelelor de in, pentru că cineva deschidea fereastra foarte devreme ca să aerisească și o închidea după vreo jumătate de oră. Iar eu, în timpul ăsta, mă trezeam, probabil de la micul zgomot pe care îl făcea ușa care se închidea în casă în urma ferestrei deschise și urmăream fâlfâirea uneori bezmetică, alteori liniștită a perdelei. La orfelinat nu am avut perdele la geamuri niciodată. Lumina intra stridentă peste noi în fiecare dimineață. Doar în biroul directoarei, în care am fost de câteva ori, ultima oară chiar când am șutit poza, era la geam o

perdea urâtă, devenită gri de veche și nespălată ce era.

Într-o seară, mi-am făcut curaj și m-am ridicat în picioare până la colțul geamului, m-am înălțat pe vârfuri și am privit înăuntru. O veioză lumina la căpătâiul unui pat, iar din partea opusă venea lumina unui televizor. Se auzeau, vag, și ceva sunete, dar nu suficient cât să le înțeleg. Puteam doar să-mi imaginez. Pe pat stătea turcește o fată și se uita într-o carte. Avea capul aplecat și părul lung îi acoperea aproape în întregime fața. Nu mi-am putut da seama exact ce vârstă are. M-am mutat, ușor, în colțul celălalt al ferestrei, să văd televizorul. Era mare, cum nu mai văzusem, și chiar dacă nu îl vedeam din față, ceva tot vedeam. Am stat și m-am uitat până l-a stins, apoi m-am lungit pe cartoanele groase pe care avusesem norocul să le găsesc lângă un magazin unde mă dusesem să șutesc ceva de mâncare și pe care aveam grijă dimineața să le ascund în spatele unui gard mai scund, unde am văzut că nu umblă nimeni, și am adormit cu ochii la stele și cu o liniște în

Staccato

stomac cum nu mai avusesem niciodată. A doua zi aveam de gând să încep căutările.

În dosarul din care luasem poza era și o adresă: strada Iasomei, numărul 12. De acolo trebuia să încep căutările. Nu le începusem încă, pentru că, după cum am constatat, e nevoie de ceva timp să te adaptezi unei vieți noi. Iar noua mea viață trebuia un pic organizată. Adică trebuia să mănânc, să dorm, iar astea, deși lucruri banale, se dovediseră a fi chiar complicate în lipsa banilor. Până am reușit să fur prima dată un pachet de biscuiți dintr-un magazin au trecut două zile întregi în care nu am mâncat nimic, iar de băut, am băut de la țâșnitoarele din centru, despre care știam că sunt acolo, pentru că la orfelinat ne mai scoteau din an în Paști la plimbare. Plus că trebuia să fiu atent să nu mă găsească poliția sau cine mă căuta, să schimb mereu zona din care fur, să mă păstrez curat astfel încât să nu mă ia la ochi vreun paznic sau chiar vreun client și tot felul de mărunțișuri care

luau timp. Hainele puține pe care le luasem în boccea nu străluceau de curățenie și trebuia să găsesc urgent un loc unde să le spăl, dar îmi pusesem la punct un mod de a fura fără să fiu prins și lucrul ăsta era liniștitor. Mă prefăceam că sunt cu câte un adult sau o pereche, astfel încât ei să nu își dea seama, dar personalul magazinului să creadă că sunt însoțit. Astfel, furam câte un lucru mic: un pachet de biscuiți, un fruct sau o conservă, neapărat cu cheiță, de două, maxim trei ori pe zi și reușeam să supraviețuiesc. Seara, mă întorceam de pe drumuri, îmi luam cartoanele și bocceaua de unde le lăsasem dimineața și îmi făceam culcușul la locul meu de pe alea de sub fereastră. După ce mă uitam la televizor împreună cu fata care stătea mereu turcește pe pat, adormeam dus.

Într-o dimineață, pe când mă trezeam sub geamul ce tocmai fusese deschis, am văzut deasupra mea niște plete atârând, o frunte și doi ochi care mă priveau curioși. M-am ridicat repede în coate și am tăcut. Ce puteam să zic? Mi-era teamă că o să-și cheme părinții.

Staccato

– Ți-e foame? m-a întrebat.

Am dat din cap că da, iar ea a dispărut în casă și după un timp s-a întors cu un sandwich gros, cum nu mai văzusem niciodată, încărcat cu multă șuncă roz, cașcaval moale și cremos, ba chiar și o frunză de salată verde, și mi l-a întins. M-am ridicat în picioare – fereastra era la înălțimea frunții mele, ca să văd la televizor trebuia să mă ridic pe vârfuri – și l-am luat. Nu-mi venea să cred!

– Eu sunt Adina, a spus în timp ce îmi îndesam în gură cel puțin un sfert din minunatul sandwich.

Am privit-o cu gura plină, am înghițit aproape nemestecată o bucată cât să pot vorbi și am spus:

– Mihail.

Toată viața fusesem Mișu. De acum puteam fi, în sfârșit, Mihail. Îmi închipuiam că mama mea îmi dăduse numele ăsta și îmi plăcea, era ceva de la ea.

A chicotit și a continuat:

– Te-am văzut într-o seară la geam și m-am speriat de tine. Am crezut că ești vreun bețiv care umblă pe alee. Apoi te-am

văzut și în serile următoare și azi noapte mi-am făcut curaj, am deschis geamul și m-am uitat să văd cine ești.

– O să le spui alor tăi?

– Nici gând. Probabil că ar chema poliția sau Protecția copilului și ceva îmi spune că nu vrei asta.

Deși părea un pic mai mică decât mine, era isteță. Am dat din cap că așa era.

– De ce stai aici? N-ai casă?

– Nu, i-am spus. Am crescut la orfelinat. Am fugit de acolo ca să-mi caut mama.

– Uau, s-a mirat, parc-ai fi dintr-un film.

N-am știut ce să zic. O voce din casă a strigat:

– Adina, cu cine vorbești?

Iar fata a dispărut. Mi-am luat cartioanele și bocceaua și am dispărut și eu.

M-am plimbat jumătate de zi pe podurile ce treceau peste râul care străbătea ca un șarpe uriaș orașul, căutând un loc unde mi-aș fi putut spăla hainele fără să mă salte potera, dar n-am găsit. Poate doar dacă ieșeam în afara orașului, însă asta era o

Staccato

treabă pentru o altă zi. Cealaltă jumătate de zi mi-am petrecut-o căutând strada Iasomiei. Am întrebat câțiva oameni, iar doi dintre ei m-au trimis în aceeași direcție. Ceilalți ori nu știau, ori mi-au indicat locuri greșite. Era destul de departe de unde eram în acel moment, dar mi-am spus că merită să fac un drum. Poate aveam noroc și o găseam acasă, iar dacă nu, găseam eu un loc unde să înnoptez. Sandwich-ul Adinei mi-a ținut de foame până seara, dar eram atât de agitat și entuziasmat, încât am uitat de foame chiar și atunci. Am mers până aproape de capătul celălalt al orașului și, într-o îmbârligătură de străduțe am găsit strada Iasomiei. O stradă scurtă, dreaptă, care se termina într-o altă stradă perpendiculară pe ea, cu case mici și cochete, ferestre mari și gazon în curți. Numărul 12 a fost lesne de găsit. Soarele care apunea poleia geamurile casei printre zăbrelele și ornamentele din fier forjat ale gardului. În curte, nicio mișcare. M-am plimbat de două-trei ori de-a lungul străzii, urmărind cu atenție orice zgomot, dar parcă toate casele erau părăsite. De înnoptat acolo nici nu putea fi vorba, n-aș fi avut unde,

totul era la vedere, așa că m-am întors sub fereastra Adinei. Televizorul era deja stins, dar oricum nu mi-ar fi trebuit, eram prea obosit. Am adormit de îndată cu un gol în suflet, de parcă pustietatea de pe strada Iasomiei se transferase toată în mine, iar dimineța m-am trezit cu privirea luminoasă a Adinei în ochi și mirosul de sandwich făcut în mare grabă și pe ascuns, în nas. M-am ridicat și l-am luat, mulțumindu-i din ochi.

– Ai lipsit aseară, mi-a spus. Aveam o prăjitură pentru tine, dar am mâncat-o. Era cu cremă, s-ar fi stricat până dimineță.

Am zâmbit. Cred că era doar pofticioasă.

– Ți-ai găsit mama? mă întrebă brusc. Am dat din cap că nu, mestecând. Din casă se auzi iar o voce:

– Adina, plecăm.

Fugi, dar se întoarse în mai puțin de un minut. Eu terminasem sandwich-ul și mi-era sete. Nici apă nu băusem ca lumea cu o zi înainte. Am rugat-o să îmi aducă niște apă și mi-a adus o Coca-Cola la jumătate de

Staccato

litru. Am privit-o cu neîncredere și mi-a spus:

– E a ta, toată.

Era de aur fata asta.

– Vrei să vin cu tine? mă întrebă.

– Unde? am întrebat prostește.

– Să-ți căutăm mama.

Nimeni nu mai voise să vină cu mine nicăieri, niciodată. Nu știam ce să spun. Totul părea ireal. Cu excepția faptului că dormeam pe stradă, de două zile mâncam și beam fără să fur, ceea ce era lucru mare pentru mine, și pe lângă toate astea, mă procopsisem, după cum îmi dădeam seama, cu ceea ce auzisem că se numea un „prieten”.

Adina n-a mai așteptat răspunsul meu, ci a închis fereastra, iar în următoarele două minute am văzut-o sărind gardul dintre curtea ei și alee. Poartă aveau numai în față și ar fi trebuit să ocolească tot șirul de case ca să ajungă în spate. S-a așezat pe cartoane, lângă mine și a început să-mi pună tot felul de întrebări: de unde aveam de gând să începem căutările, ce prieteni aveam la orfelinat și dacă nu mi-e dor de ei, de unde o

să știu care e mama mea sau dacă e adevărat că la orfelinat copiii sunt bătuți în fiecare zi. I-am răspuns la toate întrebările și i-am arătat poza.

– Seamănă leit cu tine! a exclamat. E ca și cum te-ai căuta pe tine, râse ea. Hai să te căutăm!

A cumpărat două bilete și ne-am urcat în autobuzul 49 care mergea în capătul celălalt al orașului, în apropiere de strada Iasomiei. Picioarele mele i-au mulțumit. M-a atenționat că trebuie să ne întoarcem înainte de ora patru, când veneau ai ei de la muncă. Am aflat că are doisprezece ani neîmpliniți, că-și dorește de când se știe un frate mai mult decât o soră, dar nu avusese noroc de niciunul și că s-ar fi plictisit îngrozitor tot restul vacanței dacă n-aș fi apărut eu. Sincer, mă bucuram și eu că am dat de ea, nu mă deranja deloc prezența ei.

Am coborât într-o stație, după un pod care trecea peste râul ce traversa orașul. Am aruncat un ochi să văd dacă nu era vreun loc potrivit de spălat haine. Nu era. Podul, în acel loc, era chiar înalt, iar pe el traficul era intens. Adina era curioasă cu privire la

Staccato

cercetările mele pe care nu le înțelegea. Ne-am oprit pe trotuarul îngust privind peste balustrada podului vârtoarea râului de dedesubt și i-am explicat. M-a privit cu un fel de duioșie.

Pe strada Iasomiei am găsit aceeași liniște de cu o seară înainte, de parcă strada asta era desprinsă de oraș, neumblată și netrăită. Am străbătut-o de la un capăt la altul, privind cu atenție pe la toate ferestrele și prin toate curțile. De după un gard, un câine ne-a lătrat scurt. Ne-am speriat amândoi, apoi am izbucnit în râs. Strada s-a umplut de râsul nostru, apoi a amuțit la loc. Casa de la numărul 12 avea obloane albe, trase pe jumătate, la ferestre, o ușă largă, tot albă și o fereastră în acoperiș. În grădină erau flori și iarbă și doi pitici de grădină, iar mai în spate, în lateral, două leagăne. La ce i-or fi trebuind leagăne? Am încercat să mi-o închipui pe ea, pe mama mea, în rochie albastră, pentru că numai așa o știam de când găsisem fotografia, ieșind pe ușă și pe

mine mâncând un sandwich făcut de ea pe o pătură, în iarbă.

– Mihail, m-ar fi strigat ea, iar eu i-aș fi răspuns cu sufletul liniștit și cu burta plină:

– Da, mamă.

– Mihail! strigă Adina, zgâlțându-mi de zor umărul drept și arătându-mi cu privirea ceva în stânga mea.

Am întors capul și am văzut un om care se uita consternat la mine. Mi-am dat seama că mă țineam cu mâinile de două zăbrele de fier din gardul casei, iar pe obraji aveam urmele altor două de care stătusem lipit. Deci strada nu era chiar moartă.

– Căutați pe cineva? întrebă omul privindu-mă doar pe mine, circumspect.

– Nu pe strada asta. Mama ne-a trimis până la mătușa, dar lui frate-meu i-au luat ochii piticiiăștia de grădină, se pare, răsé Adina, trăgându-mă după ea.

Omul zâmbi, privindu-mă în continuare insistent.

– Cred că te-a recunoscut, mi-a zis Adina după ce ne-am îndepărtat, iar mie mi-a tresăltat inima.

Staccato

Am bântuit în jurul străzii până pe la ora trei după-amiaza, apoi am luat autobuzul 49 înapoi spre casă. Spre casa Adinei. Eu aş mai fi rămas, dar m-a asigurat că nu are sens, ne vom întoarce mâine. Seara, înainte să stingă televizorul, Adina a deschis geamul, mi-a întins un şniţel, o felie de pâine şi un măr şi mi-a cerut hainele să le bage la spălat.

Am pândit casa cu numărul 12 o săptămână întreagă fără să vedem vreo mişcare. Aş fi întrebat pe vreunul din rarii oameni care treceau pe stradă cine locuieşte acolo, dar Adina a spus că nu e o idee bună. Într-adevăr, nu era. Într-o zi, pe la începutul celei de-a doua săptămâni, am ajuns mai târziu, pentru că mama Adinei plecase mai târziu la serviciu şi am găsit curtea plină. Doi copii alergau de zor de colo-colo ţipând, o femeie şi un bărbat cărau o masă rotundă undeva spre fundul curţii, un câine mic alerga după copii. Am simţit cum inima mi se opreşte în piept şi, după privirea

îngrijorată a Adinei, mi-am dat seama că m-am albit la față. Am evaluat rapid situația. Femeia care căra masa nu semăna cu mine, deci nu putea fi ea, iar copiii, probabil, erau ai ei. Asta însemna că ea, mama mea, nu mai locuia acolo. Am simțit că-mi cade cerul în cap. Unde se dusesese? Am stat și m-am gândit: nu era bine, dar era mai bine decât ca copiii ăia să fi fost ai ei. M-am întors spre Adina să-i spun că trebuie să aflăm unde s-a dus și am dat de un chip palid, precum al meu cu cinci minute mai devreme. Am întrebat-o dacă se simte rău. A înghițit în sec și în ochi au început să-i tremure lacrimi.

– Adina, plângi? am întrebat-o, dar ea privea fix înspre casă. Mi-am întors și eu privirile într-acolo. În cadrul ușii albe de la intrare, stătea o femeie de statură mijlocie, ce semăna leit cu mine. S-a uitat în jur, apoi s-a dus la copiii care se jucau în iarbă, s-a așezat neauzită în spatele lor și a făcut:

– Bau!

Copiii au tresărit deodată și tot deodată s-au întors spre ea, strigând:

– Mami, ne-ai speriat, mami, ești un ninja care umblă fără să-l audă nimeni.

Staccato

Ce să le faci, erau mici.

M-am întors și am plecat de acolo.
Am luat-o la fugă. În spatele meu, Adina
alerga și ea, o auzeam.

– Mihail, striga, Mihail, oprește-te!

Am văzut balustrada podului de
lângă stația de autobuz și am alergat spre ea,
apoi n-am mai auzit nimic: nici zgomotul
traficului de pe pod, nici strigătul îngrozit al
Adinei, nici apa învolburată care m-a înghițit
pe loc. Doar o voce caldă și veselă făcând:

– Bau!

Choise

16 august

Am găsit-o stând într-un pat, vlăguită, tristă. Ea spune că eu sunt tristă. Pornisem să iau un copil mic. Mi-era teamă să aleg dintre mai mulți, dar cică așa e procedura: te duci, îi vezi pe toți la grămadă și alegi unul. În văzul celorlalți. E absurd. Când am văzut-o, am știut. Atunci, pe loc. A fost ca și cum m-aș fi găsit pe mine. A știut și ea. Tot atunci, tot pe loc. M-a întrebat dacă vreau să mă salvez, salvând-o pe ea. M-a durut sufletul, totuși, am întrebat-o dacă vrea să vină cu mine. A zis nu. Am mângâiat-o pe păr și i-am spus că o să mă întorc. A închis ochii și a rămas așa până când am plecat.

17 august

Am ajuns la orfelinat pe la 12 și am cerut s-o văd direct pe ea. Directoarea părea surprinsă. Sigur nu vreți să vedeți copiii mici? I-am spus că nu, Fata e a mea, doar să

Staccato

vrea și ea. Dar ce, doamnă, e după ea? Dacă o vrei, luați-o. Nu mă așteptam să înțeleagă. Directoarea. Fata era în sala de mese, ajuta pe acolo. I-am făcut semn prin ușa de sticlă. M-a privit mirată, a mai pus câteva farfurii pe mese și a venit.

- Am spus nu, ce cauți aici?

- Nu mi-ai spus de ce ești tristă, iar eu ți-am spus ție.

- Nu te interesează. Oricum nu te mai poți salva. Ce a fost, a fost. Iar eu nu sunt ca tine. Nu sunt tu.

- Știu asta. Totuși, aș fi foarte fericită dacă ai vrea să vii cu mine.

- Să fii mama mea?

- Sau cea mai bună prietenă. Ce vrei tu să fiu.

- Aș vrea să fii străbunica mea.

A râs. Un râs scurt, ca și când n-ar fi vrut să deranjeze.

- Asta o să fiu, dacă asta vrei. Cu proteză în pahar și baston?

S-a încruntat, mi-a fost teamă că pleacă.

- Mihail, un băiat de aici, a murit, mi-a spus.

- Îmi pare rău... Era prietenul tău?

- Presupun. Adică, aveam grijă de el când era mai mic. Avea 12 ani acum. Ne înțelegeam bine, vorbeam. Aici nu prea găsești așa ceva.

- Și eu mi-am pierdut părinții când aveam vârsta ta.

- Amândoi?

- Da. Accident de mașină. Am rămas cu o mătușă.

- Atunci te-ai pierdut și pe tine?

Uitasem că i-am spus asta.

- Da, atunci.

22 august

Sunt zile în care pare gata să-și facă bagajele și să vină cu mine și zile în care nu vrea să mă vadă. Uneori vorbește mult, alteori e monosilabică. Azi mi-a spus că îi e frică să nu mi se întâmple ceva rău și să nu mă mai vadă. Imediat după asta, a spus că o să fie ocupată în zilele următoare și nu o să aibă timp de mine. Cred că are nevoie de spațiu.

Staccato

27 august

A plouat toată săptămâna, n-am ajuns la orfelinat. Poate nici nu am vrut să ajung. Am sunat, în schimb, în fiecare zi, să mi-o dea la telefon. N-a vrut să vorbească cu mine. I-a spus, de fiecare dată, femeii care mi-a răspuns, să îmi spună că nu vrea să vorbească cu mine. Cred că încep să înțeleg un lucru: eu o văd ca pe o fată obișnuită, ceea ce și este. Și, totuși, nu este. Un copil crescut acolo nu e un copil obișnuit. E un copil care se poate sparge în orice moment. Un copil de sticlă.

14 septembrie

Azi a început școala. M-am perpelit toată noaptea gândindu-mă dacă e bine sau nu să merg la liceul unde învață, așa, ca orice părinte care își însoțește copilul la începutul anului școlar. Dimineață m-am ridicat din pat, mi-am făcut o cafea tare, un duș aproape rece și m-am dus. Aveam să văd dacă a fost bine sau nu că m-am dus.

Am ajuns devreme, la liceu nu era nimeni. M-am așezat pe o bancă, peste drum, și am așteptat. La un moment dat, au început să sosească copiii. Poziția mea s-a dovedit a fi perfectă: era chiar în fața porții înguste, astfel că elevii erau nevoiți să intre câte unul. Îi vedeam pe fiecare în parte. Într-un târziu a apărut și ea. Subțire ca o trestie, cu o rochie neagră și lungă. Mi s-a strâns inima. Poate avea dreptate, poate era doar o proiecție de-a mea. Poate nu-mi păsa de ea. În momentul ăla m-am hotărât să nu intru în curtea liceului. Trebuia să-mi limpezesc un pic gândurile.

29 septembrie

- Alo?

- Bună, sunt Rita.

- Nu cunosc nicio Rita, mă tem că ați greșit numărul.

- Fata, nu închide, sunt eu, Fata.

Un val de căldură mi s-a ridicat în cap. Pe față o cheamă Rita, iar eu nici nu știam asta.

- Iartă-mă, n-am știut...

Staccato

- Da, nu ți-am spus. Nici eu nu prea știu că mă cheamă Rita.

A râs iar cu râsul ăla scurt al ei.

- Te-am văzut la liceu, a continuat.

- Da?

- Da. De ce ai plecat?

- Aveam nevoie să-mi pun ordine în gânduri. Adevărul e că semeni îngrozitor de tare cu mine, atunci. Am avut revelația asta când te-am văzut intrând pe poarta liceului. Mi-a fost teamă că ai dreptate, că vreau doar să mă salvez pe mine prin tine, ceea ce ar fi îngrozitor.

- Și am? Dreptate?

- Da și nu. M-ai luat pe nepregătite. Adevărul e că, în ziua aia, venisem să văd copiii mici.

- Nu-mi pasă. Mai vrei să fii străbunica mea?

- Sigur! Stai să-mi pun proteza!

Apoi am plâns în neștire toată seara.

A Christmas Tale

- Măine vine Moșu', i-am spus.
Chiar nu vrei să-ți aducă nimic?

Crăciunul n-a mai fost niciodată la fel de atunci. Nici pentru mine, darămite pentru copil. De câte ori îl întreb ce vrea de Crăciun, vine și mă strânge tare în brațe și tace. Tace. Abia împlinise trei ani pe atunci, suficient de mic cât să uite. Dar urmele rămân, așa că, de fiecare Crăciun, *îl simt* amintindu-și. Amintindu-și-o.

Cât despre mine, n-am reușit nici s-o uit vreo secundă, nici să mă iert că am plecat atunci.

Era Ajunul Crăciunului când am primit un mesaj care mi-a înghețat sângele-n vene: *am găsit un doctor dispus să vină în Iad cu mine*. L-am văzut destul de târziu, m-am uitat de cînșpe ori să mă asigur că văd bine și am sunat.

- Doar n-ai făcut asta, ți-am promis că o să te ajut, ți-am promis.

Râdea în hohote, n-aveai cu cine vorbi. Am fugit la ea. Nimeni nu râde în hohote după ce a făcut un avort. Mi-a

Staccato

deschis ușa, m-a băgat în bucătărie, unde stăteam de obicei când mergeam la ea și mi-a turnat lichior de pere într-un pahar lung și îngust.

- Face bine la suflet, mi-a spus cu gura până la urechi.

- Ce-ai făcut? am întrebat-o.

Copilul ei alerga de colo-colo cu o jucărie în mână. Pe atunci era încă copilul ei.

- E un dețeticon, mi-a spus. Mi l-a adus Mociu'.

Locuiam în același bloc. Ea era mereu singură, avea mereu un aer preocupat și îngrijorat și într-o zi m-am oferit să îi duc unde se grăbeau. Îi tot spunea copilului: *hai, repede, că ne grăbim*, și îl trăgea după ea, iar ăla urla și se trăgea înapoi. A acceptat să o duc și, mai târziu, am aflat că avea ultima înfățișare la divorț. Cum nu avea pe nimeni, trebuia să meargă peste tot cu copilul după ea. Ai ei erau undeva, la țară, în alt județ, cred că și în altă lume.

Am mângâiat copilul pe cap și i-am spus că ne jucăm imediat cu decepticonul. Ea și-a mai turnat un pahar cu lichior și și-a aprins o țigară.

- Ce naiba, fumezi?

- Aaaa, nu, doar acum, să sărbătorim.

- Ce sărbătorim? am întrebat-o, circumspectă.

- Crăciunul, clar!

Copilul a dispărut în camera cealaltă, așa că am putut să o întreb.

- De ce ai făcut asta?

M-a privit fix și râsul i-a dispărut brusc de pe față. O paloare sinistră i-a luat locul.

- Tu nu știi cum e, mi-a spus. N-ai copii.

Așa e, nu am. Nu MAI am. I-am luat o mână în ale mele.

- Hai, gata, o să treacă.

Ne-am petrecut restul serii ea plângând și bând, eu încercând să o îmbărbătez. Am lăsat-o beată, lungită în pat. Am avut grijă să o pun pe o parte și am pus un pled pe ea. Am culcat și copilul în pătuțul lui și am plecat.

A doua zi, dimineață, când Poliția a reușit să spargă ușa la care nu răspundea decât urletul copilului, am găsit-o moartă. O

Staccato

mică baltă de vomă forma lângă ea, pe pernă, un fel de hartă.

Au luat copilul și l-au dus la un centru de primire. I-am spus lui Dan că trebuie să luam copilul ăla de acolo cu orice preț. Tot timpul ăla cât a durat procesul de adopție, Dan n-a băut nimic.

Gin & Tonic

Ieșise cu o prietenă. O prietenă, o prietenă, o prietenă. Ieșise cu o prietenă? Și unde era? Dispăruse. Când, unde, numai ea știa. Muzica. Muzica îi învârtea capul și sufletul într-un dans nedansat. Nedansat, nedansat, nedansat. Oh! Își lăsase capul pe spate și stătea așa, ascultând. Ritm în piciorul drept. În stângul, n-o lăsa șoldul beteag. Avea un șold beteag. Mergea drept, nu se vedea. Cu pași mici. În limita a treizeci și opt de grade. Unghiul dintre ea stând dreaptă și picior. Picior, picior, picior. Mai mult, se vedea și durea. Așa îi explicase medicul. Părul îi curgea pe spate și nu avea nici cea mai vagă idee unde plecase prietena ei. Cu care venise. Bei ceva? Ceva, ceva, ceva. Desigur, un gin tonic, să spunem. E sărbătoare. Ce sărbătoare? Ha-ha! Sărbătoarea în care beau gin tonic, să spunem. Un gin tonic și o vodcă. Vezi tu, eu beau numai vodcă. Dacă schimb, nu mi-e bine. Sau așa ceva. Oh, ce privire... Cum se numește frumoasa domnișoară? Ha-ha! Frumoasa domnișoară! Inima, inima, inima.

Staccato

Eva... Există și un Adam? Oh, nu, doar eu, Eva. Frumoasă Eva, pleonastic vorbind, căci se înțelege că dacă ești Eva, ești și frumoasă, așadar, frumoasă Eva, Eva, Eva (numele ăsta a căpătat brusc o frumusețe aparte și e numele meu, numai al meu, spune iar Eva, Eva, Eva), vrei să dansăm? Trupul lui lipit de al ei, ce căldură, ce... căldură. Ochii i se umeziseră. Nu mai simțise de mult căldura asta, ASTA. Încă un gin tonic. Încă o vodcă. Nu știu cum am ajuns aici. Ha-ha! Ce bine e să nu mai știi nimic. Mâinile lui. Îi luase obrazii în palme și o privea în ochi. Ce privire... Ești frumoasă, Eva, Eva, Eva, ar trebui să plec. Rămâi. Rămâi... Rămăsese. Mâinile lui, buzele lui, căldura aceea, luminile farurilor din stradă alergând pe tavan, trecând, trecând, trecând, muzica încă în urechi, în cap, în șoldurile amândurora mișcându-se ritmic, ooooooh, aș vrea să rămâi mereu aici, mereu, aici... Îmi pare rău, frumoasă Eva. Lăsase un bilet, pe care scrisese îmi pare rău, frumoasă Eva, Eva Eva. Și dansul s-a oprit. Cum te cheamă?

Taste

– Eva!

Tresări. Privirea i se aspri, ca și cum sufletul revenise în ea de unde fusese plecat, și i-o asprise. Fața i se crispă, buzele îi tremurără ușor. Mâinile i se încleștară în poală, unde se odihniseră până atunci, ca în așteptarea a ceea ce avea să urmeze. În gură îi veni, ca o confirmare, gust de gin și tonic. Și-atunci, încordată, scuipă printre dinți, ca o înjurătură:

– Mi-am dat seama de unde-l cunosc pe idiot!

•

Ristretto

– Nu pot să mă decid dacă m-am născut cu durerea asta în suflet sau m-am procopsit cu ea în timp ce alergam năucă prin amalgamul ăsta de simțiri numit viață. Tot ce știu e că trebuie să fug cum n-am mai fugit niciodată. Departe, atât de departe încât să nu mai știu nimic. Iar când am ajuns suficient de departe încât să fi uitat tot, să încep să caut drumul înapoi. Să mă pot întoarce. Să pot trăi.

Îi spuse toate astea dintr-o suflare, ținându-i capul în mâini și privindu-l adânc în ochi. Fusese atât de bruscă această destăinuire, că nu avusese timp să înțeleagă ce se întâmplă. O privi. Stătea sprijinită de spătarul scaunului, privind în gol și sorbind din ceașca albă înspumatul cappuccino pe care și-l comandase singură, înainte de sosirea lui. Avea buza de sus plină de spumă și sufletul agățat în depărtarea despre care vorbise. O depărtare dintr-o altă lume, inexistentă poate. Părea că nici nu se mișcase de acolo, că nu se întorsese brusc spre el, că nu-i luase capul în mâini, că nu își

înfipsese privirea drept în sufletul lui și că nu rostise nici un cuvânt. Oare își închipuise? Era atât de convins că ea va pleca într-o zi, într-o clipă, încât i se părea aproape normal tot ce se întâmplase, dacă se întâmplase. Știa și că în fuga ei spre nimic se va rătăci și nu va mai găsi niciodată drumul de întoarcere. Simți un gol în stomac. Sau un plin. Ca atunci când ai mâncat prea mult și ți-e lehamite. În inimă nu simți nimic. Chelnerița îi aduse ristretto-ul pe care îl comandase într-o altă viață. Îl dădu pe gât și rămase nemișcat. Simți cum cafeaua își face efectul, fapt care îi confirmă că tot ce se întâmpla era real. Se ridică, o sărută pe frunte fără să o privească și se îndreptă spre mașină. Niciodată timpul nu fusese atât de condensat.

Forgiveness

Ieri am primit un telefon. Era Mitra. Mi-a spus că mă iartă și a închis. Te iert, atât a spus. Câteva minute am rămas împietrită, cu telefonul la ureche, apoi, ca și când mi-am adus aminte că știu să plâng, am izbucnit. N-are cum să mă ierte, în definitiv, i-am omorât băiatul.

Am învățat să plâng de la o prietenă, colegă de facultate. O chema..., nu contează cum o chema, noi îi spuneam Brains. Bre, mai exact. Era deșteaptă tare. Până și maicăsa îi spunea Cre (ei nu îi plăceau englezismele, era profă de română). Chiar și atunci când s-a trezit cu cancer la creier, în loc să se apuce de murit, Bre s-a apucat de trăit. Atunci am învățat eu să plâng. Isteric. Aia a fost picătura care a rupt zăgazurile. Și ce le-a mai rupt. Am plâns tot ce nu putusem să plâng ani de zile.

Când Bre s-a făcut bine, doi ani mai târziu, și i-am văzut deziluzia, am înțeles, de parcă n-aș fi știut din proprie experiență, că uneori, deseori, e mult mai greu de trăit decât de murit. Zece ani mai târziu, într-o

dimineață, l-am sunat pe el, l-am chemat la o terasă, în centru, la o cafea, și i-am spus că trebuie să fug. Să fug, așa i-am spus. I-am spus și că o să mă întorc, dar a știut că mint, așa că i-a venit mult mai ușor să moară. Bre, în schimb, a învățat, încet-încet, din nou, să trăiască.

Idiot

Idiotul stătea nemișcat și se uita în gol. Se întâmplase ceva cu el de câteva zile încoace, își putea da seama oricine, căci nu mai vorbea încontinuu pe tonul lui sarcastic. Ceva îl preocupa; arăta de parcă găsisese sufletul cuiva și nu știa ce să facă cu el. Sau cu treaba în sine. Să găsești sufletul cuiva nu e o chestie atât de comună pe cât pare. Îi dădu una cu vârful pantofului peste piciorul întins până aproape în mijlocul încăperii mici în care se adunau fără voia lor, își spuneau secretele, apoi plecau cu atât mai ușori cu cât reușiseră să lase acolo. Pornise spre el cu ură, să-i spună tot, și-și pusese toată ura în vârful pantofului cu care îl lovide peste picior, dar, cumva, ura se scuturase când îl văzuse așa, uitându-se în gol, astfel că abia îl atinsese. El tresări și ridică spre ea niște ochi mirați, aproape candidi.

- Ce naiba ai?
- Te încurc cu ceva?
- Da, ești un idiot!
- Știu asta. Noutăți?
- Păi așa avea vreo două.
- Te ascult...

– Băi, tu chiar ești cretin? N-ai dormit azi-noapte? Ce ai?

– Să spunem că am avut o experiență schimbătoare de viați.

– Serios?! Și vrei să mai ai una?

– Shoot!

O emoție ca un cuțit i se strecură în stomac și simți că ametește. Se propti bine pe picioare, inspiră adânc și spuse:

– Știi copilul ăla pe care l-am confundat cu altul? Ăla pe care mă chinuiesc să-l cresc de când un idiot m-a aburit că sunt frumoasă? Îl știi?!

Apoi expiră.

– Dar ești frumoasă, frumoasă Eva...

Ura reveni și i se puse, toată, în ochi.

– Taci, idiotule, șuieră ea. Copilul ăla e al tău.

O privi perplex preț de câteva secunde, părând că încearcă să-și amintească ceva, apoi, ca și când și-ar fi amintit-o căutându-l prin crâșma aia infectă în care își făcea veacul, alta decât crâșma în care s-au cunoscut, ca și când și-ar fi amintit cum i-a trântit, prin aburii beției, scumpo, ai picat cam târziu, am deja tot ce-mi trebuie acasă și

Staccato

ca și când și-ar fi amintit cum s-a gândit în tot timpul ăsta că niciun copil n-are nevoie de un tată ca el, nici copilul pe care îl are acasă și pe care l-a scăpat pe geam, beat fiind, la niciun an de la moartea mamei lui, din dorința de a-i arăta cu ce tată bun și iubitor s-a ales, nici copilul Evei, de care nici nu a vrut să audă și bine a făcut, altfel i-ar fi distrus și ăluia viața, nici copilul dat al Ilenei, pe care, ani la rând, încercase, în secret, să îl găsească, înțelese:

– Trebuie să dispar.

Kiss

Eva rămase în mijlocul încăperii, în timp ce Dan, ca un idiot ce era, dispăru. Apoi, ca o vază care, din cine știe ce motive, se autodistruge, își împrăștie sufletul prin toată încăperea. Corina, obișnuită cu cioburile, se apropie ușor de Eva, îi luă mâinile într-ale ei și i le sărută. Își dorise să facă asta de când o văzuse prima dată. Eva rămase inertă. Corina stătuse în ușă, neîndrăznind să intre, dar nici să iasă, în tot timpul schimbului de proiectile dintre cei doi, tot așa cum stătuse în ușă, neîndrăznind să intre, dar nici să iasă, prima dată când a venit la ședințele grupului. Atunci, ca și acum, Eva a fost motivul pentru care a intrat în încăperea și a avut curajul să-și curățe sufletul de cioburile altora, punându-l laolaltă, oblojindu-l. Căci toți oamenii umblă ca niște bezmetici prin lume cu sufletele făcute țândări și nici măcar nu-și dau seama de asta. Când termină de strâns cioburile Evei, aceasta ridică privirea, ca trezită din somn, o luă de mână pe Corina și o trase după ea:

- Hai să ne facem praf, zise.

Dar Corina, care recompuse sufletul Evei din mii și mii de cioburi în doar câteva secunde, ținându-l, acum, în pumnul deschis, i-l întinse și spuse:

Staccato

- Hai.

Păstrase, totuși, o bucățică minusculă din sufletul Evei în pupila dilatată, astfel că, odată ajunse în ușa cafenelei din apropiere, aceeași în care Dan și Mircea ascultaseră povestea lui Victor, Eva se întoarse spre Corina și, fără nicio avertizare, își lipi buzele de ale ei, întâi abia atingându-le, apoi trecându-și ușor limba peste ele, apoi înfruptându-se cu poftă din ele ca dintr-un măr răscopt, apoi plecă spre casă, lăsând-o în ușa cafenelei pe Corina - cel mai fericit om de pe pământ.

•

Silence

Ileana făcu cu greu față dispariției lui Dan. Era un bou, dar era boul ei. Apoi, pentru că apartamentul era prea mare și nu putea să-l întrețină, își luă copilul și se mutară într-o garsonieră, peste drum de o firmă de pompe funebre, la etajul unei case în care erau mai multe garsoniere, fiecare cu refugiații ei. La parter locuia o femeie de treizeci și ceva de ani, cu o față pe care o vedea dimineața plecând, probabil, la liceu, iar deasupra, la mansardă, locuia un pictor bătrân care nu prea ieșea din casă decât ca să-i ceară ei câte o cană de zahăr, imediat ce termina câte un tablou. *Vecină frumoasă, aveți bunătatea să-mi împrumutați o cană cu zahăr?* spunea, iar în timp ce ea îi punea zahăr într-o cană, îi povestea despre tabloul pe care tocmai îl terminase, *iar dacă vă face plăcere, vă invit să-l și vedeți*, așa că ea își netezea puțin hainele de casă și părul și se ducea, pentru zece minute, sus.

Fata de la parter avea un păr lung, frumos, de culoarea mierii și, deși nu-i văzuse niciodată chipul, și-l putea imagina foarte ușor semănând cu al ei. Probabil din cauză că era cam de vârsta fetei ei, cea pe care o abandonase la orfelinatul de pe deal, cu mulți ani în urmă.

Staccato

Copilul se obișnuie repede acolo, iar pentru ea, asta conta cel mai mult. Îl lăsa să se joace în curtea mică sau în fața casei, pe trotuar, acolo unde îl găsi și în ziua aceea, desenând un șotron împreună cu fata cu părul ca mierea de la parter. Când o văzu, copilul îi strigă vesel, continuând să deseneze:

- Mă joc cu Rita, are șaișpe ani și locuiește la parter. Mi-a spus o poveste și acum facem un șotron!

Ileana tresări. Fata se întoarse spre ea, dezvăluind un chip frumos, mai degrabă palid, cu niște ochi mari, chihlimbarii, leiți cu ai ei. Ilenei îi veni să leșine, dar își dădu seama că nu are timp de așa ceva, dimpotrivă, trebuia numai decît să înceapă să îndrepte lucrurile. Apoi simți cum peste pământ se lasă, dintr-odată, liniștea.

Cuprins

Milk.....	5
•	
Blackout.....	9
•	
Romance.....	13
•	
Giveaway.....	18
•	
Motherhood.....	22
•	
Voices.....	29
•	
Thirst.....	39
•	
Lullaby.....	42
•	
Light.....	46
•	
Hangin'.....	48
•	
Mudboy.....	50
•	
Blue.....	53
•	

Pipes.....	56
•	
Decepticon.....	62
•	
Brains.....	68
•	
Stealth.....	73
•	
Wi(n)dow.....	77
•	
Victor.....	83
•	
Girl.....	92
•	
Boo.....	96
•	
Choise.....	113
•	
A Christmas Tale.....	119
•	
Gin & Tonic.....	123
•	
Taste.....	125
•	
Ristretto.....	126
•	

Forgiveness.....128

•

Idiot.....130

•

Kiss.....133

•

Silence.....135

•

